

உதயதாரகை.

து அளசக.

பிறகிட்ட ஆறுவருடக் காலமாக இந் த உதயதாரகைப் பத்திரத்தை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்துவந்ததினால் வருடமொன்றுக்கு யாழ்ப்பாணத்து அமேரிக்கன் மிசியோனுக்கு ஆயிரம் இறைசாலுக்கு மேலேயொரு நட்டமுண்டாக வேதுவாயிற்று. து அளசகம் ஆண்டில் இப்பத்திரிகையுண்டானபோது, ஓவ் லூரவர்கள் தானே அத்தாலுண்டாகும் உபயோகத்தைத் தங்கள் மனதிற்பெரிவுற அழுத்திக் காலத்திற்குக்காலம் அதற்கு வேண்டிய சவரட்சணை செய்வார்களென்றும், இன்னுஞ் சிறிது உபகாரிகள் மிசியோன் பணிவிடையை நோக்கியனுப்பப்பட்ட பணத்தையெடுத்துத் தாரகைப் பத்திரிகைக்கென்று செலவழிக்க விடாதபடிக்குத் தாங்கள்தானே அதன் பொருட்டிச் சிறிது பணங்களை நன்கொடையாகக் கொடுத்தெங்களுக்குத் தவிசெய்வார்களென்று மெண்ணியிருந்தும் அந்த எண்ணஞ் சற்றுங் கைகூடிவராமற்போனதால், இந்த ஆறுவருடமுந் தாரகைக்கென்று மிசியோன் பணத்தையே கெடுத்துச் செலவழிக்கவேண்டியவந்தது. கல்லிவிர்த்தியளவில் உதயதாரகையால் அதிக நயம் உண்டாமென்ற எண்ணம் ஏரோப்பையருக்குள்ளும் பிரதானமாய் இவ் லூர்ப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளும் அதிகமாய்ப்பட்டிருந்தும் அவர்கள் ஒருவரும் உதவசெய்ய முன்னேறிவரக்காண்கிலோம்.

உதயதாரகை நின்றுபோகாதபடி அதை மென்மேலும் பிரசுரஞ்செய்யும் பொருட்டு உதவியெய்யுங்களைத் தாரகைக்குக்கையொப்பக்காரத்துரைமாரிடஞ்சிறிதுபணம் நன்கொடையாகக்கொடுக்கென்று கேட்டபோதைக்கு அவர்கள் சந்தோஷமாய்க் கொடுப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும், தாரகைக்கு மறுபேர் கொடுக்கிற பணத்திலும் ஏரோப்பையரிடத்திலிரண்டத் தனையல்லது மூன்றத்தனை கொடுக்கும்படி விவோபோட்டால் அதிக பணங் கூடுமென்றலோசனையாயிருந்தும் சிலபலநியாயத்தைவிட்டப்படிச் செய்வதுத்தம மல்லவென்று விட்டுவிட்டோம். இவ் லூரவர்களுக்குள்ளே படித்தவர்களுஞ் செல்வாக்குள்ளவர்களுமனெகரிந்தும் அவர்கள் தாங்களாய்ப் பணங்கொடுத்துப் பத்திரிகையை வாங்கி வாசியாமல் மறுபேரிடமிரவலாக வாங்கி வாசித்துவருகிறது.

THE MORNING STAR For 1847.

THE publication of the Morning Star for six years has involved an annual pecuniary loss of from *sixty to eighty pounds*, which has been sustained by the American Mission. When the Paper was commenced the hope was indulged that the native community would become sufficiently impressed with the importance of such a publication, and gradually increase their support, and that there would be found benevolent friends of the undertaking, who would so far appreciate the object of the paper as not to suffer its continuance to depend upon funds, designed for the more specific objects of the missionary work. These expectations have not been realised. Although there is an increasing sense of the importance of the paper both among Europeans and natives, especially the latter, yet their readiness to aid in its support does not seem to have proportionably increased.

There may doubtless be many of the former, who, if personally solicited, would cheerfully contribute more than their bare subscription to sustain the paper; and it has been suggested, as a hopeful means of increasing its support, that the *terms to Europeans* should be raised to two or three times the present rates; but the invidious bearings of this proposal prevent its adoption.

Among the latter, we know of a good many of the most educated and influential persons, who look with interest for the appearance of the paper, and obtain its perusal by *borrowing* it; which affords at one view an indication of the regard in which it is held, and of the insensibility of some of the most cultivated minds to their obligations and duty in relation to its support.

The paper not meeting with that degree of support which had been hoped, the question of discontinuing its publication at the close of the present volume has been seriously entertained, and it has been determined by the mission, on whose patronage it has mainly depended for support, that it is not consistent with its obligations to its patrons to continue any longer the expenditure of its funds for this object.

The firm belief however, that the paper has proved a useful publication, together with the representations received from various quarters that its discontinuance would be felt by many as a public loss, has excited a strong reluctance to discontinue the work, and has led to the inquiry—whether its plan might not be modified, and its expenses reduced, so as to enable it to command a support without depending on mission resources. And it has been determined to continue the publication in a modified form, another year, by way of experiment, hoping, when it is fairly understood by the friends of the Paper, that its future existence depends entirely upon their generous and ready assistance, that they will become more sensible of the benefits to be derived from such a publication, and will not suffer it to fall through for want of adequate support.

மன்றித் தாரகைவழியாய்க் கல்லித் தேர்ச்சிக்கடுத்த விஷயங்கள் அனைகமுண்டென்றெண்ணினபோதைக்கும் அதைப் பரிபாலிக்கும்பொருட்டுத் தங்களாந் கூடிய உதவியொத்தாசையைச் செய்வது தங்களுடைய உரிமையுங் கடமையுமல்லவோவென்ற சுவரணை சற்றுமில்லாதவர்களாயிருக்கக் காண்பது மகா அதிசயமாயிருக்கின்றது.

தாரகையின் பொருட்டுப் பணத்தளவில் அதிகம் உதவியொத்தாசை கிடைக்குமென்றெண்ணியிருந்தும் அப்படிக்கிடையாது போனதால் இவ்வருடமுடிவோடே உதயதாரகைப் பத்திரிகையை நிறுத்திவிடுவோமென்று சுவனமாயோசனைபண்ணிப் பார்த்தவிடத்து, மிசியோனுக்குரித்தான மற்றும் பணிவிடையை நோக்கியிருக்கப்பட்ட பணத்தையெடுத்து முன் போல இன்னமுந் தாரகைக்கென்று செலவிட நினைப்பது அத்தை அனுப்பின நல்லுபகாரிகளுடைய எண்ணத்திற்கும் அத்தைச் செலவிடும் எங்களுடைய கடமைக்கும் பொருத்திய நியாயமல்லவென்று மிசியோனுத்தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது. அப்படியிருந்தும், உதயதாரகையானது அதிக முபயோகமுள்ள பத்திரிகையென்றும், அதை இம்மட்டோடே நிறுத்திவிடுவதுண்டானால் அதைவிட்டுக் கல்லி விருத்தியளவில் வெகுபேருக்கு நட்டமென்றும் பற்பலவிடங்களிலிருந்து பலபலவிசேஷங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதினிமித்தம் அதைநிறுத்த மனமில்லாதுபோனதால் உதயதாரகைப்பத்திரத்தையும் அதற்குப் போட்டிருக்கும் விவையையும் சுருக்கி வரவுக்கடுத்த செலவுபண்ணினாலாகாதோவென்று யோசனைபண்ணிப் பார்த்தவிடத்தில், மற்ற வருடம் இந்த எண்ணப்படி பத்திரத்தினளவையும் விவையுஞ் சுருக்கி அச்சடித்துச் செலவுக்குத் தக்க வரவு கட்டுமோவென்றுபார்க்கும்படி தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது. ஆகையாற் சகலருமுதயதாரகைப் பத்திரிகையாலுண்டாகும் நயத்தை முற்றுமுணருவார்களென்றும் அதை விட்டு விடாதபடிக்குத் தங்களாந் கூடிய உதவியொத்தாசைச் செய்வார்களென்றும் நம்பி இவ்வருடமும் உதயதாரகையை அச்சடிப்பித்துப் பிரசுரஞ் செய்யும்படி துணிந்தோம்.

தமிழ்துல்களிற் சன்மார்க்கபோதனை கருக்கமித்த விஷயங்களைப்பெடுத்துத்தார கைப்பத்திரத்திற் சாசுவதமானவிதமாய் த்திரட்டிப்பிரசுரஞ்செய்யும் அபிப்பிராயத்தைவிட்டேதாரகையை உண்டாக்கின படியால், சின்னப்பறும் மற்றும்பிறரு ம் மொழிபெயர்த்தெழுதிவரவிடுத்த அருமையான நானுவதநூற்களைத்தவிரப் பிறகிட்ட தாரகைகளில் பஞ்சதந்திரக்கதை, பரமார்த்தகுருவின்சுதை, பாண்டி வளநாட்டுச்சரித்திரப்பொழிப்பு, வேதியரொழுக்கம், நித்தியாபித்திய வித்தியாசமென்னும் சிரேஷ்டம்பெற்ற அருமையு ம் ஊரிநிக்கடயாததுமான பற்பலநூல்களைத் தமிழ்கற்கப்புகும்வித்தியார்த்தி களுக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டுப் பிரசுரஞ் செய்திருக்கிறோம். அவைகளோ சாதாரணவாசனைகாரருக்குச் சிறப்பற்றவைகளாயிருந்தாலும் தமிழ்கற்கு மபிள்ளைகளுக்கோ மகா இதமுள்ளவைகளாகவும் அருமையானவைகளாயிருக்கின்றனவென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படி இருந்தபோதெதக்கும், மேற்கூறிய நானுவதமான நூல்களை இனிமேற் தாரகையிற் பகிரங்கஞ்செய்யாமல் நிறுத்திவிடவும் அதில்முற்றும் புதினசங்கித கள்முதலிய விஷயங்களைப் பிரசுரஞ்செய்யவும் தீர்மானித்தோம்.

வாலாறு.

இனிமேல் உதயதாரகையை நான்கு புறங்கொண்டதாய், முன்போலப் பதினைந்துநாளைக்கொருமுறை தவறாமல்வியாழக்கிழமை பிரசுரஞ் செய்யப்படும். அதில், முதல் இரண்டுபுறங்களில் இவ்விடத்திலும் பிரதேசங்களிலும் நிகழும்வர்த்தமானங்களைத் தமிழிலும், முன்றும்புறத்திலே இங்கிலீசிலும் அத்துடன்சிலபல சுருக்கமான கடிதங்களும், நாலாம்புறத்திலே தமிழில் அல்லது இங்கிலீசிலிருந்து தெரிவிட்டெடுத்த காரியங்களும்அத்துடன் பிரசித்தம், அறிக்கைப்பத்திரம முதலிய விளம்பரங்களும் பிரசித்தஞ் செய்யப்படும். கூடியளவு தெண்டித்துப் பார்வைக்குச் சந்தோஷமான விதமாய்ச் செய்யப்படும்.

கூடியளவு சுருக்கமாய் எழுதி வரவிடுக்குங் கடிதங்களைப் பிரசுரஞ் செய்கிறதேயன்றி இனிமேல் அவசரமற்றதும், வாசிக்கிறவர்களுக்குபயோகத்தைபுஞ்சந்தோஷத்தைபுந் கொடாததுமான கடிதமொன்றும் பிரசுரஞ் செய்யப்படமாட்டாது.

உதயதாரகைக்கு வருடமொன்றுக்கு இரண்டு சிலிங்கு அல்லது ஒரு ரூபாய்

One object of the Morning Star from the beginning, has been "to embody in a permanent form, the best, and least (morally) exceptionable specimens of Tamil literature" and composition, the language affords. Accordingly, besides the valuable translations of "Anglicanus" and others, there have been published in the various back volumes — "Pancha-Tantra-Katei"—"Adventures of the Guru Noodle"—"Historical sketch of the Pandian kingdom"—"Beschi's Instructions to Catechists"—"Time and Eternity,"—works, of which some have never before been printed and all of them are rarely to be met with, and are of great importance to every student of the language, as specimens and models of purity and variety of composition. Nearly one half of the paper has been occupied with articles of this description,—heavy and dry, perhaps, to the common reader,—but interesting and valuable to the student of Tamil. It is thought this object may have been sufficiently answered, and that the publication of such articles may hereafter be dispensed with, and the Paper, being restricted more exclusively to the objects of a *common News paper*, and in the size of a *half sheet*, be adequate to the present wants of the native community.

The plan, then, on which it is proposed to continue the Paper on trial, another year is this:

To publish it once a fortnight as heretofore, but reducing the size to *four pages*.—The first two pages will be chiefly occupied by articles in Tamil, embracing a *summary of News*.—The third, with short articles and a *summary of News in English*; the fourth, to be made up, usually, of selections in either language, and such *Notices and Advertisements* as may be furnished by our own exertions, or through the kindness of our friends. An effort will be made to give the paper a lighter and more popular cost than heretofore.

Every attention that the narrow limits of the paper will admit of, will be given to the communications of our Correspondents, and no really valuable articles will be denied admission.

The *Terms of the Paper*, will be *half* the former charge or—*two shillings a year*.

Pre-payment will be required in every case. The consumption of time and the loss on both sides, in allowing the trifling amount of the subscription to this Paper to stand on credit with parties unknown and scattered through the island, has wrought a perfect conviction in the mind of the Publisher, that none but a *pre-paying* Subscriber is worth retaining, and we shall rely on the generous consideration of our friends to make no *special pleas* for exemption from this rule.

To *Subscribers who receive the paper by mail*, the terms will include the *postage*, which we are obliged to prepay at the rate of *one penny* each number. To them therefore, the price of the Paper will be—*four shillings a year*.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note*.

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

முன்னறக் கொடுத்தனுப்பிவைப்பவர்களுக்கேயன்றி மற்றவர்கள் ஒருவர்க்குந் தாரகையனுப்பப்படமாட்டாது. ஆகிலும் தபால் மூலமாய் வாங்குபவர்கள் தபாற்செலவு இரண்டுசிலிங்கோடே கூட நாலு சிலிங்குகொடுக்கவேண்டியது. மேலும் பிறவூரில் இருப்பவர்கள்சிறுத்தொகைகளை அனுப்பிவைப்பது முற்றும்பிரயாசமாயிருப்பதால், ஐந்துபேர் ஒருமிக்கக்கூடி ஐந்தாங்கிருபது சிலிங்காக ஒரு பவுண் நோட்டனுப்பிவைத்தால் அது வெகுவில்வந்துசேரும்.—எங்களிடம்வந்துசேரும் பணம் இவ்வளவென்று தாரகையிற் கடைசிப் புறத்திற்றவறாமற் பிரசுரஞ்செய்யப்படும்.

வடதேசத்திற்கு அனுப்பப்படுந் தாரகைப் பத்திரங்களுக்கு இவ்விடத்திலும் தபாற்செலவு கொடுப்பதால் வடதேசத்தவர்கள் தாங்கள் தங்களுநிற் கொடுக்குந் தபாற் செலவோடே வருடமொன்றுக்கு நாலு சிலிங்கு அல்லது இரண்டு ரூபாய் கொடுக்கவேண்டியது. ஆகையிற் தாரகைக்குக்குக் சாரியகாரராய் அங்கங்கிருப்பவர்கள் மேற்காட்டிய ஒழுங்குக்குச் சம்மதித்தவர்களிடம் பணத்தை வாங்குவதேயல்லாமல் அதற்குக் குறைவ வாங்கவேண்டாமென்று சகலரையும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

அறிக்கைப்பத்திரங்களும் முன்போல வரியொன்றிற்கு ஒன்றரைப் பேனிசுக்கணக்காய் அறவிட்டு வாங்கிக்கொள்வது மல்லாமல், மரணசங்கதி, மங்கள் சங்கதியைப்பற்றியெழுதியனுப்பிவைக்கும் கடிதங்களுக்கும் அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே பணம் வாங்கப்படும். மேலும், அவரவர் அனுப்புங் கடிதங்களுக்குத் தபாற்செலவு கொடுத்தனுப்ப வேண்டியது.

ததாரகை(வரு) பிரசுரஞ் செய்யப்படுந் தாரகையைப் பற்றி இவ்வித விளம்பர முண்டுபட்டிருப்பதால் சகலரும் அதைப் பரிபாலித்து நிகைக்கப்பண்ணப்பிரயாசப்படுகிறதேயன்றி மற்றும்படி அதற்குத் துணைசெய்யாது விடுவதுண்டானால், அது திரும்பவும் எங்கள் முகத்தில விழியாதுபோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இன்னும் இத்தைஅச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறவருக்குப் பணத்தவல்ல யாதாமொரு நயமில்லாதிருந்தும் உலகத்தவர்கள் சீர்திருந்தியிருக்கிறார்கள் என்னுஞ் சந்தோஷித்தியிருக்குமேயாகில் அது போதுமென்றெண்ணி உங்கள் நிமித்தம் பிரயாசப்படும்படி தவிசெய்வீர்களாக.

உதய தாரகையின் செலவுக்குத் தக்க பணங் கொடுப்பதுண்டானால் இனிமேல் இப்பத்திரசுதை முன்னிருந்தமாதிரி பெருப்பித்துக்கொள்ளப்படும்.

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

உசம். அந்தியாயம்.

லூத்தர் மறியலிருந்து தப்பிவிட்டது—சருமானியப் பாஷையிலே புதிய உடம்புக்கையை அவர் பிசாஞ்செய்தது—பத்தாம் லீயோவென்னும் பாப்புவின்மாணம்—அவருக்குப் பின் ஆறாம் அதிரியான்பட்டத்திற்கு வந்தது—துன்பப்படுத்தலுண்டானது—ஏகாங்கவாயுயிரோடே தகன்த்தது—அதிரியான்மாணம்—அவரிடத்திற்கு ஏழாம் கீள்மேந்து என்பவர் பாப்புவானது—இஸ்பையாசிலே கூடான ஆலோசனைச் சங்கம்—இறப்பிறமாதேன்னுமுசிதமத்தைச் சார்ந்த பிபுக்கள் பண்ணினது—தீரும்பவும் ஒகஸவேக்கிலே ஒரு ஆலோசனைச் சங்கம் வைத்தது—சருமானிய விவிலியவேதாகமமோழி பெயர்த்தல் மற்றும் பெற்றுப் பிசாஞ்செய்யப்பட்டது—லூத்தருடைய குணமும், மாணமும், அவர் அடக்கம்பண்ணப்பட்டதும்.

லூத்தரும் அவருடைய சீனேகதரும் ஆலோசனைச் சங்கத்தைவிடேழுந்தருளின பிற்பாடு, அவருடைய சத்துருக்கள் இறைவனிடம்போய், அவருக்கின்பமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, லூத்தர் வேதப்பாட்டனென்றெங்கும் அறியப்பண்ணி, அவரையும் அவர்பட்சவாதிகளையும் அவர்களுக்குண்டான ஆஸ்திசம்பத்துக்களையும் பிடித்தெடுத்துக்கொள்ளச் சகலருக்குத் தத்துவங்கொடுத்தும்படி இறைவனக்கொண்டோர்கட்டவா நிரூபித்தவையேற்படுத்தினார்கள்.

லூத்தரைத் தன்னிட்டமாக உலாவித்திரியலுக்கில் அவரைச் சத்துருக்கள் பிடித்தேதும் மோசஞ்செய்வார்களென்று அவருடைய உயிர்த்துவனவனாகிய உத்தியோக நேமாதிகாரியோசனை பண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் கைக்கப்படாமல் அவரைப்பிடித்துத் தனியேமறியலிற் போடுவித்தாடொன்றுநிலக்கவெண்டியது. அவர் மறியலிருந்து கோட்டைக்குள் நின்று தானெனத்தபிகாரம் ஆடிப்பாடித்திரிய அவருக்கிடங்கடைத்ததெய்தார் அவரைவெளிக்கிடவிடவில்லை. அவருடையசகாபுபோகத்திற்கு வேண்டிய நன்மைப்படுத்திகளெல்லாம் அவருக்கு அந்தமறியல்விட்டிற் கொடுக்கப்பட்டன. யாதாமோன்றிலும் அவருக்கியாதாமோரு துறைவண்டகவிலலை. அவரைப்பற்றி அவர்சீனேகதர்கள் சிறிதுநாளாக யாதொன்றும் அறியவாததினால் அவரைப்பிடித்துப்பாப்புவின்னானுதிபதிகள் கொண்டுபோட்டார்கள் அல்லது எங்கேயோ ஒழித்து வைத்துப்போட்டார்கள் என்றெண்ணினார்கள். பிபுக்களுள் சாதாரணசனங்களும் இவரைக்காணுத்தனிமீதம் பலவிதமாய்ப் பேசிக்கொண்டு வருகிறவரையில் அவர் இன்னவிடத்திற்கு சிறைச்சாலையில் மறியற்படுத்தப்பட்டு உயிரோடிருக்கிறாரென்று அறியவந்தார்கள். அவர் சகாதிரந்தபோதைக்குமவர் சற்றும்வாயெடாதபடிக்கு அவர் வாயை மற்றும்மடைப்பித்துப் போட்டோமென்று சந்தோஷங் கொண்டார்கள். ஆனாலும்வர்கள் நினைத்துச் சந்தோஷங்கொண்ட பிகாரம்நடக்கவில்லை. லூத்தர் சனத்துடன் வாய் மூலமாய் பேச இடமில்லாதபடி அவர் சிறைச்சாலையிலடைபட்டிருந்தபோதைக்கும், எழுத்தின் மூலமாய் அவர் பேசிக்கொள்ளும்படி அவருக்குப் போதிய தருணமிருந்ததால் அவர் மகா சாக்கீதையாய் மறியல் விட்டிருந்துகொண்டு போத்தகத்திற்கு மேற் புத்தகமேழுதி கவளியிலிருந்து சனங்களுக்கனுப்ப, எங்குமுள்ள சேவரும் அப்புத்தகங்களின் பேரில் மகா அருட்சீகோண்டு எதிர்மொழிகளை எழுதிவிடவேதுவாயிற்று.

லூத்தரை இப்போழுதெங்கள் முன்னிலையை விட்டகற்றியிருக்கிறபடியால் நாங்களென்றுக்கும்மஞ்சாமல் முன்னடத்திவந்த பழக்கத்தைத் தீரும்பவும் நடப்பித்து அத்தார் பயன் பெறலாமேயென்று ரோமானித்தர்க்குநினைத்தார்கள். மென்றல் என்னும் பட்டினத்திற்குச் சீரோடி தருவாயிருந்த அல்பேடுத்து என்பவர் பரிபூரண பலனென்னும் பாயம் விற்ப்பு பணம் வாங்கி வந்தவர்களை ஒருமிக்க வாவழைத்து, நீங்கள் போய் முன் செய்த பிகாரம் பாயம் விற்ப்பு பணம் வாங்கி வருகிறார்களென்று அவர்களைத் தேரியப்படுத்தி அனுப்பிச் சொன்னதாவது,—"நீங்கள் லூத்தருக்குச் சேவையாடும், நாம் அவன் வாயெடாதபடி அடைத்துப் போட்டோம், போய்ச் சமாதான

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning, the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

With this expose of the future plan and Terms of the paper, we commend the object to the patronage of the public. If those interested in its continuance will sustain the publication, they may continue to enjoy the advantages it affords, for their own and the public good. If it falls, it will be solely through the want of their support. The labors of the Publisher and Editor will be cheerfully given with the desire for no other reward, than the satisfaction of contributing to enlighten and improve the surrounding community.

N.B. The Paper will be enlarged whenever the patronage of the Public shall justify the measure.

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XXIV.

Luther in his imprisonment—his escape therefrom—Publication of the New Testament in German—Henry VIII.—Death of Leo X.—Accession of Adrian VI.—Persecution—burning of two monks—death of Adrian—Accession of Clement VII.—Diet of Spires—Protest of the Lutheran princes—marriage of Luther—Diet at Augsburg—Bible in German completed and published—Luther's last sickness, death and burial.

After the departure of Luther and his friends from the Diet, the Emperor was persuaded to issue an edict declaring him a schismatic and a heretic, and empowering every one to seize upon the persons and property of him and his adherents.

Luther's abduction and imprisonment it is supposed, was contrived by his friend, the Elector Frederic, as the only way in which he could preserve him from the power of his enemies. He was left to roam at large within the fortress, but was not permitted to pass outside. Every thing he could desire for his comfort while in confinement was supplied him. Not hearing of him, his friends at first supposed he had been killed or taken away by emissaries of the Pope. Loud remonstrances were made both by nobles and people. But it soon became known that he was living, though in confinement. His enemies rejoiced, that though he was not dead, yet he was at least effectually silenced. But in this they were mistaken. Luther shut up from oral communication with the people, had left him the use of the pen, and this he well employed. Tract after tract composed by him issued from the Castle walls, and everywhere awakened an enthusiastic response from the people.

The partisans of Rome being relieved from the presence of Luther, thought they might quietly resume their former practices. Albert, the gay archbishop of Mentz, called together the venders of indulgences, and encouraged them to proceed in their traffic. "Do not fear Luther," said he, "we have silenced him; go shear the flock in peace; the monk is in prison under bolts and bars, and this time he will be clever indeed, if he disturbs us at our work." Luther wrote a bold letter to Albert threatening to make a public attack on him with his pen if the indulgence-sellers persisted in their practices. To this Albert made a humble reply and promised to comport himself as a pious bishop and a Christian prince.

Luther's health beginning to fail, he was allowed to make excursions outside the castle walls under the conduct of his guard. Becoming tired of his confinement and wishing to see his friends, he escaped from his imprisonment and repaired to Wittenburg, at the same time writing to inform the Elector of what he had done. It was on Friday the 7th of March 1522, that Luther re-entered Wittenburg. The following Sunday he preached and the church was filled to overflowing with hearers. Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday, and Sunday following he preached daily, and many came from the neighboring towns and villages to hear him.

On the 21st September, the New Testament in German, which had been translated by Luther, was issued from the Press. 3,000 copies were printed, and were quickly disposed of. In the mean time Luther was busily engaged in translating the Old Testament. It was published in portions as prepared, and the poor soon came into the possession of the Holy Scriptures. This created new alarm among the Popish hierarchy.

The word of Christ was again heard in its divine and primitive beauty. Simple Christians were seen with the New Testament in hand offering to justify the doctrines of the Reformation. The ignorant priests were dismayed at the thought that burghers and rustics should be able freely to discuss with them the precepts of the Lord.

About this time Henry VIII., vain of his theological acquirements, issued his "defence of the seven Sacraments against Martin Luther." Pope Leo was so gratified to secure such a re-

த்துடன் ஆட்டுமயினாக் கத்திரியங்கள்; அவன் இப்போழுது பூட்டப்பட்டவனாய் மறியலிருக்கிறான். இப்போழுதுநாங்கள்செய்யமுயன்றிருக்கிற அலுவலுக்கே தும்தடங்கல் செய்தானேயாகில் அவன்பின்னமகா கேட்டிக்காரன்தான்" என்றுநகைப்பாகச்சொல்லியனுப்பினார். பாய்விற்ப்பு பணம் வாங்கிவந்தவர்கள் அப்பழக்கத்தை விடாமல் மென்மேலுந் தோடர் ந்தேர்ச்சியாயிருக்கச் சம்பவித்தால், உண்ணப்பற்றி நான் பசாங்கமாய்க் கண்டவனபண்ணுவேனென்றவரைப் பயமுறுத்தி மகா துணிவாய் லூத்தர் அல்பேடுத்துக்கோர் நிரூபமேழுதியனுப்ப அவர் அதற்கு மகாதயவாய் லூர் மறுமொழியேழுதி நான்மேல் ஒருதேய்வபத்தியுள்ள தருவாகவும் கிறிஸ்தமான பிபுவுக்குச் சரியாகவும் நடப்பேனென்று லூத்தருக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணியனுப்பினார்.

மறியல் விட்டுக்குள்ளடைபட்டிருந்தகாணத்தைத்தொட்டு லூத்தருக்குச் சகம்போதாமல் வந்ததால், ஒரு சேவகன் காவலாக அவர் கோட்டைக்கு வேளிப்புறத்து மதில் வழியாக உலாத்தும்படி அவருக்கிடங்கடைத்தது. அவர் மறியல் விட்டிற் கிடந்தவாதத்தினாலும் தமது சீனேகதர்களைக் காணவேண்டுமென்ற போசையினாலும் அவர் மறியல்கூடத்தைவிட்டொழித்தோடி உவிற்ப்பாக நகரிக்கு வந்து தான் ஒழித்தோடின சமசாதத்தைப்பற்றி அன்றைத்தினம் தமது சீனேகதனுடைய உத்தியோக நேமாதிகாரிக்கேழுதியனுப்பினார். லூத்தர் தீரும்பவும் உவிற்ப்பாக நகரிக்கு வந்தது தூறாஉஉ (ஹூ) பந்துன் மாதம், எ. தேதி வேளாங்கிழமையாயிருந்தது. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கோவிலிற் பிசங்கம்பண்ணினவேளையில் பிசங்கத்தைக்கேட்டும்படி வந்துகூடானவர்கள்சகலரும்ருக்கும்படி தேவாலயத்திலிடம்போதாமலிருந்தது. செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி, அதற்கடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்த வாரங்களில் நாடோறும் அவர் பட்டினங்களுள் கிராமங்களிலுமிருந்து வந்த சனங்களுக்குப் பிசங்கம்பண்ணினார்.

லூத்தர் சருமானிய பாஷையில் மொழிபெயர்த்த புதிய உடம்புக்கை புரட்டாச் மாசம் உகந். தேதி, மூவாயிரம் பித்தி அச்சடித்து முகிந்து அவையெல்லாஞ்சீக்கீம்விலைப்பட்டுப்போயிற்று. மேலும்லூத்தர்சோம்பறையாயிராமல், பழய ஏற்பாட்டையுஞ் சருமானிய பாஷையாக மொழிபெயர்க்கிறதெய்வம் மற்றும்மயர்ச்சியுள்ளவராயிருந்தார். அவர் பந்து பங்காய்ஆயத்தம் பண்ணியத்தைப் பததி பததியாய் அச்சடிப்பித்ததினால், வேதாகமமில்லாத எழிய ஏதைகள்தானும் அத்ததை ஒவ்வொருவருந் தங்கடங்கள் வீடுகள் வாழியே வைத்துக்கொள்ளவிடமாபிற்து. ஆனதன்மையால் இதைப் பற்றிப் பாப்பமுத பிதாநாக்குள்ளோரு தத்தளிப்புத் தீரும்பவுமுண்டாயிற்று.

கிறிஸ்துவுடைய வசனமோவென்றால், தீரும்பவும், முன்னிருந்தமாதிரி மகா தூய்மையாயும், தேய்வீக நூற்படியும் பிசங்கம் பண்ணப்பட்டது. புத்தி சாதாரியமற்ற ஏதைக் கிறிஸ்தவர்கள்தானும் புத்தியேற்பாட்டைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, சமயானுசரித்தேற்றத்தைக்கொண்ட போதனைகளெல்லாம் இரட்சணனிய பாதையைக் காட்டத் தகுந்தவைகளென்று நியாயங்காட்டித்தகைண்டுந் தீரிந்தார்கள். நகரியாரும் நாட்டாரும் தங்களுடன் யாதாமோருட்டுப்பாடில்லாமல் ஆண்டவன் அருளிய கற்பனைகளைப்பற்றிநியாயம் எடுத்துகாக்கப்போதிய சாமர்த்தியமுள்ளவர்களாய் இருந்ததை அறிவுகேட்ட ரோமானி தருக்கள் கண்டு மனங்கலங்கினார்கள்.

இந்தவேளையிற்றேன, எட்டாம் என்றிர் என்னும் நாமத்தையுடைய ஜோசன் தான் வைத்தகூறச்சீரோமனையென்று வீம்புத்தனங்கொண்டு, "லூத்தருக்கு வினோதமாக உண்டான சத்தசக்கிரமேந்துக்களுண்டென்று காட்டிய நியாயம்" என்னும் ஓர் புத்தகத்தைப் பகாங்கம்பண்ணினதைப் பத்தாம் லீயோ என்னும் பாப்புகண்டு இப்படிப்பட்ட ஓர் வீர தூந்தான் தன்பட்சமாய் இருக்கிறதை நோக்கிச் சந்தோஷப்பட்டுச் சொல்லப்பட்ட என்றிர் என்பவருக்கு "விசுவாசத்தன்பாதுகாவலன்" என்னும்பட்டத்தைக் கொடுத்தார். அதைப்பிடித்துத் தானே இப்போழுதும் இங்கிலாந்தில் ஜோசாக்கள் விசுவாசத்தின் பாதுகாவலனென்றழைக்கப்படுகிறார்கள்.

என்றிர் பிசத்தம்பண்ணிய புத்தகத்தை லூத்தர் வாசித்து அவமரியாதைபண்ணி அதற்கு வினோதமாக அவரோழுதி அனுப்பின மறுமொழியானது, ஜோசன் அழமேழு அகோமாய்க் கோபங்கொள்ளப் பண்ணினார்.

இவ்வேளையிற்றேன கல்விநூலும் அதிகந் தேற்றங்கொள்ள வேண்டிய முயற்சிப்பட்டது. தூறாஉஉம் ஆண்டிலே லூத்தர் நூற்றுமுப்பதும் அடுத்த ஆண்டில், நூற்றெண்பத்துமூன்றும் விதமானநூற்களை உண்டுபண்ணினார்.

பத்தாம் லீயோன்னும் பாப்புலானவர் துருமடகம் ஆண்டு கார்த்திகைமாதம் யாதாமோரு சக்கிரமேந் தைப் பெறும் நவனயாதபாகாரம் மரித்துப்போனதை கித்தாலியர் கண்டு மெத்த மனமடிவுகொண்டு மகா எரிச்சலுடன் அவரைப்பற்றி உரைத்ததாவது—“நீர் துருப்பிதானித்துவதை அல்லது பாப்புவின் தத்துவத்தை நிரியைப்போலே வென்று, சிங்கத்தைப்போலே பிடித்து, நாயைப்போலே விட்டுவிட்டீர்” என்றார்கள். லீயோ மாணமடைந்தபிற்பாடு அவரிடத்திற் வந்த ஆரம் அதிரியான் என்பவர் குருமரிலுண்டான கேட்ட பழங்குவைச் சீர்திருத்தப் பார்த்ததும்பற்றி லுத்தருடைய போதனைகளைப்பற்றி அவர் சொன்னதென்னவெனில், மனிதர் சகலரும், பிதானமாய் அவர்களுக்கு நற்பதவியைக் காட்ட வைக்கப்பட்டிருக்கும் துருமர் செய்தபாபத்தோஷத்தினிமித்தம் ஆண்டவன் தமது திருச்சபை இக்கட்டுப்பாட்டிடை இடங்கொடுத்திருக்கிறோன்று சொன்னதைக் காடினால் என்னும் வகையைச் சார்ந்த துருமர் கேட்டு மெத்த மனமடிவுகொண்டார்கள்.

சுருமானியர் பற்பலவிடங்களிலும் துன்பப்படுத்தல் உண்டாக ஆரம்பித்தது. அதுஸ்தீனசுமயாசாத்தைச் சார்ந்த ஜோண்டு வாலிப் சலிசேஷத்தின் சத்தியத்தை அங்கீகாரம்பண்ணினதால், பத்தரைத்தண்டிக்குச் சங்கத்தவர்கள் அவர்களைப்பிடித்து—“மனத்திரும்புங்கள் மனத்திரும்புங்கள், அல்லாது போகில் பசாசின் நாமத்தினாலே சாவீர்கள்” என்றார்கள், அவர்கள் அதற்கு மறுமொழியாக—“அப்படியல்ல, சலிசேஷத்தின் சத்தியத்தின்போருட்டு நாங்கள் கிறிஸ்தவர்களாப்போலே சாவோம்” என்றார்கள். அவர்கள் இரவலாயும் பிடித்துச் சுட்டுக் கொல்லும்படி தீர்ந்தது. அவர்கள் அக்கினியில் எறியப்பட்டு அக்கினி கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்ப் பற்றிப்பற்றுவருகையில், கடவுள் அனுப்பிய சமாதானம் அவர்கள் மனதைத் தேற்றிற்று. நெருப்புப் பற்றிச் சுடலத்திற் பிடித்த வேளையிலும், “புட்பங்காளால் அலங்கரித்த மெத்தையிற்றியில்வதற்குச் சரியாயிருந்ததென்றேருவன் சொல்லத்தக்க அவ்வளவு அக்களிப்புள்ளவையிருந்தான். “ஆ! ஆண்டவாக்கியமேசுக்கிறிஸ்துவே, தாவீதின் துமாானே, எங்கள்மேல் இரங்கும், எங்கள்மேல் இரங்குமென்று இருவரும் உடத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டார்கள்.” அவர்களைக்கட்டிபுருந்தகயிறுகளில்நெருப்புப்பிடித்துக் கயிறுறுந்தபோது, ஒருவன்முழங்காவில் சீக்கெனவிழுந்து தைநகாங்கவையுமேருதெத்து, தாவீதின் துமாானே, கிறிஸ்துநாதனே, எங்கள்மேல் இரங்கும் எங்கள்மேல் இரங்கும் என்றார்கள். இதைப் பற்றி நமல் மல்ல என்னும் பெரியவர் உரைத்ததாவது, ஏலியந்தோன்பவடோங்கே விறகு தவியவை வைத்து அக்கினியை முட்டிவிடுகிறோ அங்கே சமயபேத்களை வினையிடுக்கிறதோரு கணப்படுத்து” என்றார். ஆனாலும் அதிரியான் என்னும் பாப்புலானவர் இப்படிப்பட்ட துன்பப்படுத்தல் வேதநாளைக்குநிலைக்கப்பண்ண ஆண்டவன் அவருக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால், அவர் துருமடகம் ஆண்டு புட்டாசியமாம், யசந் தேதி காலஞ்சென்றுவிட்டார். அவர் மாணத்தினிமித்தம் அநேகர் சந்தோஷப்பட்டதைக் காட்டும்படி அவருக்குப் பரிசாஞ்செய்த வைத்தியனுடைய வீட்டுக் கதவிலே புட்பத்தாற்செய்த ஒர்முடியைத்துக்கி “தன்னாளைக்காத்தாடியகனுக்கு” என்ற வாசகத்தையும் எழுதிவைத்துப்போனார்கள். அதிரியானுக்குப்பின் ஏழாம் கிளமெந்தேன்பவர்பாப்புலாக் நிகழிக்கப்பட்டார்.

துருமடகம் ஆண்டு, இலிபையஸ் என்னும் நகரியில் வேறொரு ஆலோசனைச்சங்கங் கூடினார்கள். லுத்தருக்கு விமோதமாய் உண்டான கட்டளை பெலப்பட்டவேண்டுமென்று பாப்புமத்தார் குணத்துகின்றார்கள். ஆனாலும் சுருமானியாவின் பிபுக்கள் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் முன்னேடுத்துக்காட்டியதற்கைகளைக்கவனியாதுபோனதால், தங்கள் பிதாதுகளை எடுத்துப்பார்த்துத் தீர்மானம்பண்ணுகிறதற்கு இதுகருமத்திற் யாதாமோரு நயம் பரம் எள்ளளவேனும் பற்றியாத நடுவர்கள் கூடித்தீர்மானிக்கிறதற்குக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அச்சங்கத்திற் கூடினவர்களுக்குள் ரோமானித்தர் மிகுதியானவர்களாயிருந்ததால் அவர்கள் எண்ணமையோசனையுமே தலவப்பட்டபடியால் லுத்தருக்கு அனுசாரியாயிருந்த பிபுக்களும், மற்றும் பத்தினுபட்டினத்தாரும் ஒருமிக்கக்கூடி ஒரோத்திரத்தாமேழுதி இறைவனிடத்தில் அபயமிடவும், சற்றும் வாபட்சமில்லாத நடுவர்கள்கூடி இதுகாரியத்தை விளங்கும்படி லுாலோசனைச் சங்கத்தைத்தீர்மப்பேர்படுத்தவுங்கேட்டுக்கொண்டார்கள். புரேடுமஸாண்டோமார்க்கமென்னும்பேர் சுருமானியில் லுத்தர்வகையைச் சார்ந்தவர்களுக்குள் உண்டுபட்டதற்குக் காரணம் இதுவே.

doubtable champion on his side, that he bestowed upon Henry the title of “Defender of the Faith,” a title which has been foolishly preserved by the reigning powers of England till this time.

Luther read Henry's Book with mingled disdain, impatience and indignation, and replied to it in strong language which greatly nettled the monarch's pride.

At this time popular literature received a prodigious impulse. In the year 1522, Luther himself published 130 publications, and the following year 183.

Leo X. died suddenly Dec. 1521. He died without the sacraments, leaving behind him an enormous amount of debts. “Thou didst win the pontificate like a fox, heldest it like a lion, and hast left it like a dog,” said the indignant Italians. He was succeeded by Adrian VI., who attempted to reform the abuses of the clergy, alleging in regard to the doctrines of Luther, that “God suffered them to be inflicted on his church for the sins of men, especially of priests and prelates,” a reflection which greatly displeased the Cardinals.

Persecution began to rage in different parts of Germany. Two young Augustine monks had received the truths of the Gospel. They were seized by the Romish inquisitors, “Be converted—be converted!”—cried they, “or you will die in the name of the devil.” “No,” answered the martyrs, “we will die like Christians, and for the truth of the Gospel.” They were condemned to be burnt to death. Whilst the flame slowly ascended, a heavenly peace dilated their hearts; and one of them could even say: “I seem to be on a bed of roses.” The two martyrs cried with a loud voice, “O Lord Jesus, Son of David, have mercy upon us!” When the flames had consumed the cords with which they were bound, one of them dropped upon his knees, and raising his clasped hands, exclaimed: “Lord Jesus, Son of David have mercy on us!” A noble harvest sprung from the blood of these martyrs. “Wherever Alexander lights a pile,” remarked Erasmus, “there it seems as if he had sown heretics.” But Adrian was not permitted to continue these violent measures. He died on the 14th of September, 1523. The joy at his death was so great, that a crown of flowers was suspended on the occasion at door of his physician, with this inscription—“To the Saviour of his country.” He was succeeded by Clement VII.

Another Diet was held at Spires in 1526. The Papists insisted that the edict against Luther should be executed, but the Princes of Germany refused, because their grievances had been unattended to, and demanded a Council of disinterested Judges to determine their proceedings. The Romanists, being the more numerous, prevailed in their opposition, and the Princes favorable to Luther, and fourteen cities, joined in a formal Protest, appealing from all that should be done by their opponents to the Emperor, a future Council, or unsuspected judges. This was the protestation, which gave the name of “Protestants” to the Lutherans in Germany.

The Emperor was moved by the representations of these Princes to appoint another Diet to be held at Augsburg. Luther, Melancthon and other divines, were appointed to draw up a Form of doctrine to lay before the Diet. This was the origin of the celebrated “Augsburg Confession.”

Luther had a heart happily constituted for relishing the sweetness of domestic life. His aged father urged him to marry. But one thought above all was present to the conscience of Luther. “Marriage is God's appointment,” said he, “celibacy is man's. It is not good that man should be alone.” He felt that if as a man he was called to the marriage state, he was also called to it as a Reformer. He had boldly declared his disbelief in the obligation of monastic vows, and he resolved to give this practical testimony of his faith. On the 11th June, he was married to Catharine Bora, who had two years before, with eight others, forsaken the monastic life. When Luther's marriage was announced, a great outcry was raised. “It is incest,” exclaimed Henry VIII. “A monk has married a vestal,” said some. “Antichrist must be the fruit of such a union,” said others; “for it has been predicted that he will be the offspring of a monk and a nun.” Erasmus, on hearing this, sarcastically exclaimed: “If that prophecy be true, there should have been thousands of Antichrists before now.”

These remarks did not disturb Luther. His marriage was a happy one. “The greatest of earthly blessings,” said he, “is a pious and amiable wife—who fears God and loves her family; one with whom a man may live in peace, and in whom he may repose perfect confidence.”

The Diet met at Augsburg in 1530. The “Augsburg Confession” was read before a special assembly. The Romanists attempted a confutation of it; and rejoinders were made; but the Diet broke up without effecting any settlement of existing difficulties.

The Protestant Princes determined to support their cause, if necessary, by force of arms. “Almighty God,” said they, “having in his unspeakable mercy, again brought forward among men his holy and eternal Word, the food of our souls, and our richest treasure on this earth,—and great efforts being made by the clergy and their adherents to suppress and extirpate it,—we,—being well-assured that he who hath sent it forth to glorify his name upon earth, well knows how to maintain it, mutually engage to preserve that blessed Word to our people, and to employ for this end our goods and our lives, the resources of our states, and the arms of our subjects, and all that we have,—putting our trust, not in our arms, but solely in the almighty power of the Lord, of whom we desire to be but the instruments.”

வேறொரு சங்கத்தையேற்படுத்தும்படி இந்த ஜோசாக்கள் எடுத்துக்காட்டிய நியாயங்களுள்ளால் சரிதான் என்றிறைவன்கண்டு, ஆகஸ்டேவெக்கரியில் லுத்ரோசனைச் சங்கத்தை ஏற்படுத்தும்பொருட்டுச் சம்மதித்துக்கொண்டார். லுத்தரும் மேலாங்கிலோன் என்பவரும், இன்னும்பல வேதசாத்திரிகளும், சங்கத்தாருக்குக்காட்டும்படி விசுவாசத்தின் லுர்போதனையொழுகை எழுதும்படி, நிகழிக்கப்பட்டார்கள். “ஆகஸ்டேவெக் விசுவாசப்பிமாணம்” என்பதற்குத் தோற்றம்துவே.

இல்லறவாழ்வின் இன்பதுன்பத்தைச் சுக்கத்தக்கமனது லுத்தருக்கிருந்தது, லுத்தர் விவாகம்பண்ணும்படி அவருடைய விருத்தாபியமானபிதா துரிதப்படுத்தினார். சகல எண்ணத்திற்கும் மேலாக ஒரு எண்ணம் லுத்தருடைய மனச்சாட்சிக்கைசந்தாகவிரந்தது. என்னவென்றால், விவாகம்பண்ணுதல் கடவுள் நிரூபித்த தீர்மானமென்றும் மனிதன்தனையேயிருப்பது நல்லதல்லவென்றும் அவருடைய மனச்சாட்சியில் நன்றும்பட்டது. தான்மனிதன் தன்மையாய் இல்லாச்சீரம் வாழ்வுக்கமைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல இல்லாச்சீரமவாழ்வைச் சீர்ப்படுத்தும்படிக்குமே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை உணர்ந்தவானார். துறவறமென்னும் நிபந்தனையைத்தான் சற்றும் நம்பவில்லையென்று வெளியாங்கமாய்ச்சொல்லி. அதற்கு ஜோண்டு வருடத்திற்குமுன்னே வேறும் எட்டுப்பேருடனே துறவறநிலையைத் துறந்த கத்தோரினார்போர என்னும்பெண்ணை ஆன்மீகம் பத்தோரிடத்தேதி விவாகம்பண்ணினார். லுத்தருடைய விவாகசம்மந்த விளம்பரம் பிசீத்தமானபோது, ஒருபெரியகூத்தால் ஊரிலுண்டாயிற்று. லுத்தருடைய விவாகத்தைப்பற்றி எட்டாம் என்றிற்புலாத்ததாவது, “அவர் முறையார் விவாகம்பண்ணப்போகிறார்” என்றார்—உள்ளுந்சுவைக்கும் விவாகம்பண்ணமாட்டோமென்று நிபந்தனைப்பண்ணித் தீரும்பவும் அத்தை மறுத்தபெண்ணை லுத்தர் விவாகம்பண்ணினோன்று வேறுசிலர் சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட விவாகத்தாலுடாடும்பலன் கிறிஸ்துவக்குவிரோதமென்று இன்னுஞ்சிலர்சொன்னார்கள். எனென்றால், அவர் ஏசாங்கியுடையவும் விராத்தியுடையவும் பின்வாயாவாடென்று தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றார்கள். இறஸ்மஸ் என்பவர் இதைக்கேட்டுச் சற்றேமனதிற்சுடும்புசொன்னதென்னவெனில்,—அந்தத் தீர்க்கதரிசனமுண்மையானால், இதற்குமுன் அநேகமாயிங்கிறிஸ்துவரோடிகள் இருப்பார்களே என்றார்.

விவாகத்தின்போருட்டு இவ்விதமாய் ஊவார்கள்வுசீக்கொண்டதைப்பற்றி லுத்தர் சற்றும் மனமடிவுகொள்வவில்லை. அவருடைய விவாகஞ் சந்தோஷமுள்ளதாயிருந்தது. தேய்வபத்தியுஞ் சந்தமுமுள்ள மனையாட்டியாயிருப்பதே இவ்வுலக அநுபவம் சகலவற்றிலும் பெரியவனுபோகம். அந்த மனையாட்டியானவள் கடவுளுக்குஞ்சீத் தன்னுடம்பத்தை நேசிக்கிறாள். மனிதன் சமாதானமாயிருக்கவேண்டியவளும் அவன்தன்முழுமனப்பிக்கையை வைக்கப்படவேண்டியவளும் மனவினியைல்லாமல் வேறொருவருமில்லை” என்றார்.

துருமடகம் ஆண்டு ஆகஸ்டேவெக் நகரியில் ஆலோசனைச் சங்கம் கூடிற்று. அந்நோங்கடிய சங்கத்துச்சீரோஷாட்டிற்காவில் லுத்தர்பெண்ணைய “ஆகஸ்டேவெக் விசுவாசப்பிமாணம்” என்னும் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது, அப்பிமாணத்தை ரோமானித்தர் கண்டண்பண்ணப்பார்த்தார்கள். அதற்கும் வதில்மொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. அன்றைக்குப் யாதாமோரு தீர்மானமில்லாமற் சங்கம் துவல்குதுபோயிற்று.

புரேடுமஸாண்டோ பிபுக்களுள்ளாரும் கூடுமானால், போர்பண்ணித் தங்கள் சமயானு சீர்த்தேற்றத்தை நிறுத்த முயன்றார்கள். அவர்கள் சொன்னதாவது, “சருவ வல்லபாகிய கடவுள் தமதளவில்லாத ஜோக்கத்தைக்கொண்டு தீர்ப்புவுஞ் சனத்தின் நடுவே, எங்களாத்தும்த்துக்குச் சாப்பாடியும், பூமியிலேசுவரியமான போக்கிஷமாயிருக்கின்ற நித்தியபரிசுத்தமான வார்த்தையைத் தந்திருக்கிறார். ஆனாலும் தருக்களமாறும் அவர்கள் சீஷரு மிகத் வார்த்தையை நசுக்கப்போட வேண்டிய பிபுயத்தென்பபுகேற்படியால், பூமியின்கண் தமது நாமம் மகிமைப்படுமபடி அத்தையனுப்பினவர் அத்தைப் பரிபாலிக்கவும் அவரோன்று நாங்கள் நிச்சயமாய்ச் சந்தேக விரிதமின்றி அறிந்திருக்கிறோமே, நாங்கள் சகலரும் ஐக்கமாக அந்த ஆசிரியவாதனை வார்த்தை எங்கள் சனத்திடத்திற் பத்திரப்படுத்துவதிலும் இதீதனிம்தம் எங்கள் ஆஸ்திகள், சீவன்கள், மற்றுமுண்டான அணத்தையும் பியோகிக்கும்படிக்கும் நாங்கள் மற்றும் முயற்சிப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோமென்றி, நாங்கள் எங்கள் புத்தையுத்களில் நம்பிக்கைவையாமல், சகலத்திற்குக் காரணாயிருக்கின்ற கடவுள் தத்துவத்தையே நம்பியிருப்போமாக.

தூறாமும். ஆண்டு, லூத்தர்பண்ணிய வேதாக மமோழிப்பேர்ப்பு முற்றுப்பெற்று அச்சிற்போடப்பட்ட து, போடப்பட்ட கோஞ்சகாவாயிற் பிற்பாடு, அவரு க்குச் சுகமில்லாமற் போயிற்று. தூறாமு ஆண்டு மாணசாத்தனமேழ்தினர். தூறாமு ஆண்டு கல்ல டைப்பு வியாதியினால் அடிக்கடி மெத்த வருத்தப்பட் டார். தூறாமு. ஆண்டு அவர் உலிற்றம்பாக் நகர் டையலிட்டுத் தமது சேனனதேசமாகிய எஸ்லிபென் என்னுருக்குப் போனார். போகிறபோது வழியில் ம கா துன்பவாசியாயிருந்தார். ஆளுநர் தான் தைமாச் சிறுபத்தினரைப் பதாங்கத்தே தோடங்கு மாசிமாசம் பதி னேமாங்கத்தே வரைக்கும் தானேண்ணிச் செய்த ப ணிவிடையைத் தவறாமற் பார்த்துக்கொண்டு வந்த துமன்றி நாலுதாம் பிசங்கம்பண்ணி, இரண்டுபே ரைச் சபைமேய்ப்பாக நசிமத்து இரண்டுதாங்கு தே வந்கருவணையைச் சனங்களுக்குக் கொடுத்தார். பதி னேமாங்கத்தே இரத்திரி அவருக்கு வருத்தம் வாவா அ திகப்பட்டது அவர் வெளிக்கிடாமல் தன் அறையி லே சிறிதுகோம் படுத்திருந்து சிறிதுகோம் எழும்பி இ ள்துமந்துமுலாத்தி இடைக்கிடையே கடவுளைப்பா ர்த்துப் பிளாந்தித்துத்தமது சினேக்தருடன் பேசிக்கொ ண்டிருந்தார். மேலும் அவருரைத்ததாவது, “நான் எஸ்லிபென் நகரியிற் பிறந்து வளர்ந்து ஞானஸ்நான ம்பெற்றேன். நானிங்கே இந்நதாலென்ன” என் றார். சிறிது சாப்பாட்டைத் தின்றவெனாயில் மேத் தச் சந்தோஷமுள்ளவரைப் போலிருந்தார். இரத் தச் சாப்பாட்டின் பிறகு அவருக்கு வருத்தம் வாவா அதி கரித்தது. அல்பிறத்தென்னும் டியூக் என்பவர் சி ல மருந்துகளைக் கொடுத்தார். அன்றிராத்திரிப் பத்து மணிபோலே அவர் நித்திரைக்குப்போய், ஒருமணிய ளவுந் நித்திரைகொண்டு பிற்பாடு, “ஆ இரக்கமுள்ள கடவுளே, நான் துன்பத்தினால் வருத்தப்படுகிறே ன். எனக்குச் சுவாசம் குறைந்துகுறைந்து வருகுதே என்றுசொல்லி நித்திரையாய்ப் படுத்திருந்த சோடை ஸ் என்னும் வைத்தியனை அருட்டினார். அவருடைய புத்திரர்களும் மற்றுற் சினேக்தர்களும். அல்பிற த்து என்பவருடைய புத்திரர் புத்திரர்களும் அவரைச் சும்பு உதவிசெய்தார்கள். லூத்தருக்குச் சரிமட ன்கலும் வெயர்வைகொள்ளுகிறதை டக்குத்தர்சோ டுஸ் கண்டு அவருக்குச் சுகம் வருமென்றெண்ணி னார். அப்பொழுது லூத்தர் மறுமொழியாக, “இல்லை எனக்கு மாணவ் கிட்டிலிடத்து. வருத்தம் அதிகரி த்துதேயாலால் நான் சாகவேண்டியது.” என்றார். அவர் அடிக்கடி செபம்பண்ணி, “ஆண்டவனே, நா னேனது ஆவியை உமது காங்குளொப்புக் கொடுக் கிறேன். ஏனென்றால், சத்திய கடவுளே, நீரான் ணை மீட்டுக்கொண்டீர். ஆ, என் பாம்பிதாவே, என தாண்டவாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவுக்குக் கடவுளும் பிதாவுமானவோ, சகலவறுபோங்களுக்குங் கடவு ளே, நானுமக்கு ஸ்தோத்திரச் செலுத்துகிறேன். உ மது திருக்குமானாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவை நீரான் க்கு வெளிப்படுத்தினீர். நானவரை நம்பினேன், நா னவரைச் சகலர்முன்பாகவும் அறிக்கையிட்டேன், நானவரை நேசித்தேன், நானவரைக் கனம்பண்ணி னேன். ஆனாலும், றேமையிற் பாய்ப்பும், தேய்வப் பத்தி எள்ளளவேனுமில்லாத அவருடைய சீஷர்களும் உம்மைத் துன்பப்படுத்தி உம்மை நிரந்தை பேசினு ள்கள்.

எனதன்புள்ள இடச்சகரோ, எனது எழிய ஆத்து மாவை அங்கீகரிப்பண்ணும்படி நான் உம்மை இா ந்து மன்றுகிறேன். என் பாம்பிதாவே, நான் இவ் வுலகத்தைவிட்டுப்போனாலும், என் சரிங் கல்ல றையிலே வைக்கப்பட்டாலும், நான் நித்தியமும் உ ம்முடனே விற்றிருப்பேனென்று நிச்சயமாக விசுவா சிக்கிறேன் —நான் உமது காங்குளவிட்டுப்பெட்டுப் போவதேயில்லை” என்று முன்றுதாங்குவென்றுபே சாமல் மௌனமாயிருந்தார். “கிறிஸ்துநாதரினுள்ள முழு நம்பிக்கையைக்கொண்டும் நீர் போதித்தபோத னையைக்கொண்டும். அவையனைத்துஞ் சத்தியமெ ன்றெண்ணக் காலஞ்செல்லுகிறீர்” என்று அவ ருடைய சினேக்தர் கேட்டபோது—“ஆம், சத்தியமாக வே கிறிஸ்துநாதரில் முழு நம்பிக்கையோடுஞ் சாக் றேன்” என்று துலாம்பாமாய்ச் சொன்னார்.

அவர் இடது பக்கமாய்ச் சரிந்து கால்மணித்தியால் மாகப் படுத்திருக்கையில் முச்சோடங்கி மாணித்துத் தம்மைப் படைத்த சிருட்டிகருடைய காத்திலே சாய்ந்தார். அவர் சாதுப்போது அவருக்கு, சுக. ப றாயிருந்தது. அவருடைய பெண்சாதியும், முன்று துமார்களும், இரண்டு துமாத்திகளும் அவர் நிமித்த ம் புலம்பித் துக்கசாகாத் திருந்தார்கள். மேத்தப் பத்திமுத்தியுடன் அவருடைய பிதேத்தனையோடுத்து உலிற்றம்பாக் நகர்க்குக்கொண்டுபோய், அவ்விடத்தி ல் சகல சத்தவாளானும் ஆலயத்தில் அடக்கம் பண்ணினார்கள்.

லூத்தருடைய தைரியமும் மகத்துவமும் அவர் ஆ ண்டவருடையகொண்டிருந்த ஐக்கத்துடன் சேர்ந்த

ருந்தன. பாபானுடைய வார்த்தையே அவருடை ய படிப்புச் சந்தோஷமுமாயிருந்தன. பாபானுடை ய ஆவியே அவருடைய நாள் விதமான பித்தவனையா யிருந்தது. இவ்விதமாய் உயர்த்திவிருந்து அவருக்குக் கடைத்த பேலவனக்கொண்டு அவருக்குண்டான ச த்துருக்கள் சகலனாயும் மடங்கடித்தார்.

இதை வாசிக்கிற சகலரும் லூத்தரைப் போல, இ யேசுக்கிறிஸ்துவினுள்ள சத்தியத்தை அங்கீகரிப்ப ண்ணிக்கொள்ளக்கடவார்களாக.

லூத்தர் சரித்திரத்தோடர்ச்சி முற்றுப்பெற்றது.

Luther's translation of the Bible was completed and put to press in 1535. Soon after his health began to decline. In 1542, he made his will. In 1545, he suffered from frequent and severe attacks of the stone. In 1546, he left Wittenburg for Eisleben, his native place. He was very ill during the journey. He attended to the business upon which he came from the 29th of January to the 17th of February, and preached four times, ordained two pas-tors, and twice administered the sacrament. On the evening of the 17th, his pains increased. He remained in his chamber, sometimes reposing on his couch, and then walking to and fro, praying from time to time and occasionally speaking with his friends. He remarked: "I was born and baptised in Eisleben, and what if I should remain here." While taking some refreshment, he appeared very cheerful, but after supper, complained of pain, and was rubbed with warm clothes. Duke Albrecht came and administered some medicine. At ten o'clock he went to bed and slept till about one, when he awoke Dr. Jonas, saying: "Oh merciful God! I feel very ill; my breathing is very difficult." His sons and other friends, with the Count and Countess of Albrecht surrounded his bed. Dr. Jonas thought he would be relieved seeming a perspiration come over him, but Luther answered: "No, it is the cold damp of death; if the pain increases, I must die." He prayed frequently, and cried three times: "Lord, into thy hands I commit my spirit, for thou hast redeemed me, O God of Truth. Oh my heavenly Father, the God and Father of my Lord Jesus Christ, the God of all comfort, I give thee thanks, that thou hast revealed thy Son Jesus Christ to me, in whom I have believed, whom I have confessed, whom I have loved, whom I have honoured, whom the Pope of Rome and all his impious multitude persecute and reproach; Thee, thee my beloved Jesus, I earnestly entreat to receive my poor soul. My heavenly Father, though I am torn from this life, though this body of mine must be laid down in the grave, yet I know for a certainty that I shall abide with thee eternally; nor can I be ever plucked out of thy hands. After which he lay silent, and spoke not save that when some of his particular friends asked him, "Whether he could die with firm confidence in Christ, and the doctrines which he had taught?" he replied with a clear voice: "Yes verily."

After turning himself on his left side he dozed about a quar-ter of an hour, when he breathed a deep and gentle sigh, and was in the arms of his Creator. He died in the sixty third year of his age leaving behind him a widow, three sons and two daughters. The body was carried in a solemn procession to Wittenburg and buried in the Church of All Saints. Luther's courage and greatness lay in his habitual commun-ion with God. The word of God was his study and delight; the spirit of God was the object of his earnest daily supplications. Thus he had power from above that enabled him to prevail over all his adversaries.

May God grant to our readers that with similar zeal and fi-delity, they may receive and testify of the truth as it is in Je-sus.

MORNING STAR.

Jaffna, 31st December, 1846.

OUR PAPER.

We beg to call the particular attention of every Read-er of the Morning Star to the statement of its affairs made on the first page of this paper. Shall it live to do good or shall it die and its influence cease? If it dies when will another Paper be offered for public pa-tronage on terms so favourable? Before you decide to withhold your support, consider well the advantages it affords for supplying you with important intelligence, for furnishing a medium by which you may communi-cate your individual thoughts to the public and make known your wants for the consideration of government authorities. Two shillings a year should not be grudg-ed by any one for this object. The use of tobacco and beetle, which does no good but injury, costs each indi-vidual who uses it ten times as much as this paper, which affords a healthful aliment for your nobler parts—your minds and souls—Shall it then die for want of adequate support?

THE FIRST NUMBER OF THE MORNING STAR FOR 1847 will be published on the 14th of January.

LANES—OUR BEAUTIFUL LANES.

It is very gratifying as we pass along the high ways to notice the pleasant appearance of the lanes as they are now widened and straightened by order of Govern-ment. The people will find great convenience result-ing from the execution of this order, by the opening of all parts to the passage of bullock bandies which will bring them more and more into use, as vehicles for cartage and also for travel. We shall expect before long, that nearly every respectable man will own a bandy or a share in one, and that it will be fitted up for use when necessary as a travelling bandy. We re-joice in the increasing conveniences and comforts of the people in all these respects. But they must be led,

if not forced out of their old tracks, before they will start any new improvements. But when improvements are effected then they rejoice in them. So it has been with regard to our improved roads. The people at first did not see the use of them and grudged every foot of ground they were obliged to give for the object. But now they see what advantages are obtained by good roads, and value them highly. With regard to the re-cent order about lanes, to secure the full advantages of it the authorities should send a trusty person not under the influence of native vedahns, to examine the lanes throughout, and see that the order is properly executed. Many lanes, which look very nice and in-viting at the mouth, when threaded a few corners, narrow down to nearly their old limits. Nothing will ensure the faithful execution of this order, but the inspection of the lanes by a trusty superiten-dent.

FEVER—FEVER.—The fever season is near;—who wants fever? No one surely. Then, if you would avoid a fever, remove as far as you can, the causes which pro-duce it. Begin now and clean your yards. Heap your manure in a remote place or bury it in a pit;—bury or burn all refuse leaves, and other litter—pull up by the roots while the ground is soft all rank weeds—suffer no standing water or mud near your houses—make every thing about clean and pleasant, and see if you have fever. Get all your neighbours to do the same. It may save you, and them three month's sickness.—Keep in mind this significant Proverb: "An ounce of prevention is worth a pound of cure."

MISSIONARY.—Death of Rev. J. J. Lawrence.—By a Letter from Tranquebar dated Dec. 20th, we have received the painful intelligence of the death of Rev. J. J. Lawrence, late of Dindigal, (Am. Madura mis-sion.) Mr. Lawrence had lately left Dindigal for Madras with his family. On arriving at Trichinopoly he was attacked with dysentery and fever. The medicine administered was unavailing to counteract their course and as a last resort he was advised to proceed to the sea-side with the hope that a change of air would prove beneficial. He arrived at Tranquebar on the 17th inst. and lingered in great weakness three days, when it pleased our heavenly Father to remove him, as we have reason to believe, to a better world. His last hours were cheered by the consolations of faith and hope in Christ Jesus.

MISSIONARY.—Letters have been received from Dr. Ward, stating his safe arrival with his family at Colom-bo, Saturday the 26th inst. The sailing of the *Orestes* had been somewhat deferred; she is not expected to get off much before the 20th January.

Case of Small Pox.—A case of Small Pox occurred in the town, a few days since, but the man was imme-diatly removed to the hospital, and no new cases have since appeared.—This person had recently returned from a trading excursion to Colombo, and stated that on his way he fell in with many coast Malabars, on their way to Kandy, who were affected with this dis-ease. He is supposed to have received the contagion from them.

We are gratified to be able to state in this connec-tion, that the Government have purchased a pleasant, airy, and yet secluded, tract of ground near the shore, back side of the Fort, on which it is intended to erect a hospital for Small Pox patients. Temporary provi-sion is now made there for the reception of such cases as may occur.

In view of the statement concerning the infected coast Malabars, we cannot forbear urging upon the attention of the Government Authorities, and those more immediately interested in the immigration of this class of laborers to the island, as well as upon every friend of humanity, the necessity of some better pro- vision than now exists, for the reception and treat-ment of infected emigrants. Governed by their pec-uliar views of fate, and destitute of all sympathy for each other, the emigrants themselves would be alike indifferent to the sufferings of their fellows and to their own exposures to the contagion; and it is pain-ful to think, how much human misery will be aggra-vated and increased for the want of those provisions for their comfort which the philanthropy of a Chris-tian Government and a Christian people alone can be expected to supply.

Murder of a Brahmin.—An atrocious murder was committed near Varany, on the 14th inst. on the per-son of a Brahmin, who was waylaid and furiously at-tacked with garden-knives, by two natives, whom he resisted until disabled by his wounds. His body was horribly mangled and cut, and his skull fractured in various directions. He survived long enough to tes-tify to the persons of his murderers, who had abscond-ed, but have since been apprehended and committed for trial. The motives which led to this attack are va-riously stated,—as the hope of plunder—opposition to an adulterous project, &c. &c. but they all want con-firmation.

Coroner's Inquest.—An Inquest was held on the 22d inst. at Kaits on the body of a woman found drowned in a well. Her head was considerably bruised, but no evidence was elicited to excite suspicion that she had been murdered.

Supply Ordinance for 1847.—In this Ordinance we notice the following items.

£3,000 for building bridges between Ambepusse and Kurnagalle.
£250 for incidental repairs of roads in this Province.
£413 for fitting up two buildings in the Fort for a residence for the Judges of the Supreme Court on Circuit.
£1000 for road from Colombo to Puttalam and Jaffna.
£750 for roads in the Peninsula of Jaffna.
£1000 for road from Dambool through Nurekalawia to Jaffna.
£200 for employing the field assistants in surveying, tracing and opening new roads in this Province.

EXAMINATION

OF THE GIRLS' SEMINARY, NELLORE.

An examination of the Girls' Seminary, Nellore, was held on the 31st ult. The Scripture proofs adduced on the attributes and perfections of God, were very satisfactory; and the readiness with which they answered questions on Scripture prove them to have acquired a good acquaintance with the Word of God; while their knowledge of English History, Grammar and Geography, reflects great credit on the exertions of Mrs. O'Neil and her assistants, who must have been indefatigable in their efforts during the past half year. It is to be hoped that all interested in the Education of the female part of the population will render their pecuniary assistance in carrying out the objects of this and all similar institutions.

DISPROPORTIONATE GRANTS OF THE CENTRAL SCHOOL COMMISSION.

DEAR STAR,

In looking over the report of the School Commission for the past year I was very much struck with the small amount granted for Education in the Northern Province, as compared with the amount expended in other parts of the island; and also with the fact that double the number of children are educated for the grant (£500) than are educated for the same amount in any other part of the island. The following statement will show to what I refer, and I would remark that the schools selected are some of the most economical and least expensive ones.

Schools	£	s.	d.
Schools in the Eastern Province	331	anl. cost	240 0 0
" Western (Negombo &c)	194	"	172 16 0
" North West	94	"	120 0 0
	619		532 16 0

Making a total of 619 children at an annual cost of £550 including rent; while in the Northern Province, the Schools returning 1151 children are supported by an annual grant of £500. Every person I think who is at all conversant with the state of Education in Jaffna, and the demands on the different Missions, will agree with me in saying that the grant is insufficient. The same schools, if supported and superintended by H. M. School Commission, would cost at least £1000 per annum; and if so much can be done in the hands of the different Missions for so small a sum, what an enlarged sphere of education could be carried into operation were the grant extended to the amount which the present system of instruction would cost the Commission if under their direction. It should be borne in mind too, that although the Jaffna Province contains about one-fourth of the entire population of the island, only one-sixteenth part of the entire government grant is applied to this province, exclusive of Manaar. Many thousands of children must of necessity remain untaught, and many parts of the Province continue destitute of the advantages of education. The Missionaries could I am sure increase the number of Schools and gladly give them their superintendence if means were to be had. I am your obliged,
January 1st, 1847. THEOPHILUS.

Who shall take the highest seat.—We learn from the *Observer*, that the Ordinance giving the Bishop of Colombo precedence next after the Governor, and before the Chief Justice, has been disallowed by her Majesty in consequence of its opposition to the Charter.

Cholera at Kandy.—We are sorry to notice by the Colombo papers—that Cholera still exists at Kandy.—Of three Europeans attacked by the disease two died, and one recovered.

Relative cost of the arts of war and the arts of Peace.—The Archbishop of Dublin is said to have stated at a late public meeting, that fifty children could be educated at the cost of keeping one soldier.

Ceylon Memorials.—The Memorial of the late public meeting at Colombo, addressed to the Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury, has been discussed in the London Journals, and it is supposed, will engage the attention of Parliament at its next sessions.

Electric Telegraph in America.—It is stated that no less than 1,659 miles are run with lines of the Electric

Telegraph in America. We saw not long since a statement to the effect that on the lines running westward, intelligence would ere long go ahead of time. So that intelligence dated in an eastern city at 6 o'clock in the morning, would reach its neighbour at the western extremity at 5 and a half o'clock—going literally "in less than no time."

Steamers on the Ganges.—A new Steamer has just been launched for the "Inland Steam Navigation Company." This makes the tenth Steamer employed in the navigation of the Ganges.

Free Trade.—Macassar, a town on the S. E. of Borneo, under the government of Holland has been declared a Free Port.

Indian Railways.—The Court of Directors have approved of undertaking two sections of railway in India; one in upper India, and the other in Bengal, and guarantee a profit of four per cent on £8,000,000.

500 miles a day.—A railway is projected between London and Aberdeen, a distance of 500 miles, which it is intended to perform in one day. What would our native friends say and think of a Rail between this and Colombo, by which they might go there and return within 24 hours!—The thing is possible—we do not say probable.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last Overland Mails bring varied and important intelligence from different quarters of the world.

The British Government has issued a new Protest against the marriage of the Duke and Duchess of Montpensier, and insists that they shall formally renounce for themselves and their successors, the throne of Spain. A great sensation was produced at Paris by the absence of the British minister from the public presentation of the Duke and Duchess to the Foreign Ambassadors.

France had suffered from a most destructive inundation. The Loire swelled by heavy rains to an unprecedented height had burst its banks and overflowed the neighboring lands and villages carrying destruction in its course. The loss of life had not been ascertained, but it was feared it would be great; while bridges, houses, rail roads, herds and flocks, and farm produce have been swept away in commingled ruin. On receiving this intelligence at the Capital the royal Family suspended their festivities and a Government Order of a million of Francs was issued for the relief of the sufferers by the flood.

Portugal had been the scene of revolution accompanied with blood-shed. The Queen had forced her late ministers to resign, and installed a new ministry obnoxious to the majority of the people. Consequently an insurrection arose headed by the Queen's uncle. Several actions had taken place between the insurgents and the Queen's troops, in which the latter were routed.

A most disastrous hurricane had occurred in the West Indies—the effects of which were felt as far as Charleston in South Carolina. More than 80 men-of-war and merchant vessels were wrecked.

The war between Mexico and the United States was being prosecuted with vigor—the Mexicans manifesting a most determined resistance.

Free-Trade principles are gaining throughout the world—Sweden, it was said, was about to allow a general freedom of commerce.

One of the most interesting moral phenomena of the day is presented by the anti-Popish proceedings of the present inflexible Head of the Roman church. All good Protestants will pray that his measures, which seem eminently calculated for the good of his people, may be successfully carried out, and that he may persevere against the opposition of his holy cardinals, and be preserved from all the arts of his enemies against his life.—His doings, when compared with those of his predecessors, present a very anomalous illustration of the unity and infallibility of the Roman Church, which must be difficult of explanation.

உதயதாரை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசகம் ஹஸ். மார்கழிஸ் நகல்.

யாழ்ப்பாணம்.

துணைசகம் ஆண்டிருப்பதற்குப் பலவிடங்களினுஞ்செல்விடும்படி கணக்கிட்ட பணத்தொகைக்குள், வடநாடுபற்றிச் செல்விடும்படி நிசமித்தபணமாவது, வடநாடுபற்றிச் செலவுக்குப் பழுதுபார்ப்பிக்க, உருய. பவுண்—சுப்பிற்க்கோட்டிற்குப் பாரம்பண்ணிய மறியற்காரா விளங்கும்படி நீதி இராசா வருகிறவேனாயில் அவர் இருக்கும்படி கோட்டையில் இரண்டு வீடுகளை இணக்கம்பண்ண, சாயநக. பவுண்—கோழம்பிவிருந்து புத்தளத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் தெருப்போட, து. பவுண்—யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புதிசாயத் தெருக்கள் போடுவீக்க, எருய. பவுண்—நுவலா காளாவியா வழியாகத் தம்பூல் என்ற ஊர்விருந்து யாழ்ப்பாணம்வாத் தெருப்போடுவீக்க, து. பவுண்—வடநாடுபற்றிச் செலவுக்கு அளக்கவும், புதிதாயத் தெருக்கள் வேட்டிவிக்கவும், உரு. பவுண்.

இந்த மாதம் பதினாறந்தேதி பச்சிலைப்பளி, தென் மறுட்சிப்பற்றைச் சார்ந்த வறணியென்ற கோவிற்பற்றிற் குருக்கள் குடியிருப்பேன்ற குறிச்சியிலோரு குருக்களை அவ்விடத்திலுள்ள இரண்டுபேர்கத்தகனாய் வைத்துக்கொண்டோழித்திற்கு பாடாய் வேட்டினைப்போது குருக்களால் கூடியளவு தன்னுற் கூடிய சாமர்த்தியத்தைக் காட்டியுங் கூடாமல் வேட்டினை

தொழியில் விழங்குபோன்ற. அவருடைய சடலம் டங்கலும் கிட்டத்தட்டப் பத்துப் பன்னிரண்டு வேட்டு விழந்திருந்தமன்றி, அவருடையதலம்ண்டையோடு பலவிடங்களிலுமுள்ள தகர்ந்திருந்தன. இவ்வளவு உயிர்ச் சேதமாகப் பாடான காயப்பட்டிருந்தும் உடனே மாணியாமல் தன்னைக் கொன்றவர்கள் துரோன்று சொல்லிப்போட்டு இறந்துவிட்டார். அவரைக்கொன்ற துரோக்கரும் உடனே ஒளித்தோடியுப் பிறகு பிடிபட்டு விளங்குப் படி மறியற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குருக்களைக் கொன்றதற்குக் காரணம், பலபேரும் பலவிதமாய் பேசுகிறார்கள். களவேடுக்கும்போட்டு இவரைக் கொன்றார்களென்று சிலர் சொல்ல, வேறுசிலரோ, அப்படியல்ல, ஒரு விசார கோக்கத்தைப் பற்றி அவர் தடை செய்தபடியால் அவரைக்கொன்றார்களென்றும் இப்படியே பலவிதமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்.

மாணவீசாரணை—இந்த மாதம் இருபத்திரண்டாந்தேதி ஊர்காவறுறையிற் கிணற்றில்விழந்தமிழ்ந்த இறந்துகிடக்கக் கண்ட ஓர் மனுஷியுடைய பிளோதத்தின்பேரில் விசாரணைபண்ணிப் பார்த்தபோழுது அவருடைய தலம்ண்டையோடு அடியுண்டு நெருங்கியிருக்கக்கண்டாலும் அவளை ஆரோவலோருகாரமாய்க் கொன்றுபோட்டுக் கிணற்றிலேறிந்துவிட்டார்களென்ற அசுக்கைகொள்ளத்தக்கஅத்தாட்சிதானுமில்லாமற்போயிற்று.

சோம்பல் அம்மை விளையாட்டு—இற்றைக்குச்சிறு நாட்களுக்கு முன்னே பட்டினத்தில் ஒருவனுக்குச் சோம்பல் விளாதி உண்டுபட்டவுடனே அவனைப் பிடிப்பித்து ஆசுப்பத்திரியிற் போடுவித்தார்கள். ஆகிலும் இவனைத் தவிர மறுபேருக்கு இந்த விளாதி உண்டானதாகக் காணப்படவில்லை. இவன் கொஞ்ச நாளைக்குமுன் கொழும்புக்கு வியாபார முகாந்தியாய் பட்டினத்தில் தீர்ப்பி யாழ்ப்பாணம் வருகையில், வடக்கேயிருந்து கண்டுகாட்டுக்குக் கூலிவேலாய் செய்து பிழைக்கப்போன சோம்பற்காசுச் சனங்களுக்குத் தானுஞ் சேர்ந்தபடியால் அவனுக்கு இந்த விளாதி தொற்றினதென்று நினைக்கவேண்டியது.

சோம்பல்பக்காரா விட்டுப் பரிசுரிக்கும்பொருட்டுக் கோவாணமேந்தகாரிப்பொழுது, யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டைக்குப் பிறகாலே யாழ்மோவரும் நடமாடாத நேரத்தியான ஓர் நிலத்தை விலைகொடுத்துவாங்க அதில் சோம்பற்காருக்கு ஆசுப்பத்திரி கட்டிக்கொடுத்தும்படிமயன்றிருக்கிறதமன்றிகுடியளவுபிடிப்போதைக்கு அவர்களுக்குத் தததியான வசதியும் உதவியுமாய் பண்ணுவருகிறார்கள். மேலும், கோவாணமேந்தகாரனாயும் இப்படிப்பட்ட கூலிக்காரனா வடதேசத்திலிருந்து இலங்கைத் தீவுக்கு அழைப்பிக்கிறதிலேற்பட்டவர்களாயும், மற்றும் மனுமுறை இாக்கழள்ளவர்களாயும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறதென்னவெனில்,—சோம்பல்விளாதிப்பட்டவர்களைப் பரிசுரிக்கும்பொருட்டிப்பொழுது செய்திருக்கும் வழிவகையிலும் அதிகம் தேற்றப்பாடான வழிவகைகளைச் செய்யும்பொருட்டுத்தான். ஏனென்றால், இந்தக் கூலிக்காருக்குப் பலமுறையும் சோம்பல் விளாதி வருவதற்கேதுவாய் ருப்பதிலே, அப்படிப்பட்டவர்கள் மறுபேருக்குள்ளே நடமாடித்திரிந்தால் அவர்களுக்குத் தொற்றுமென்று சற்றென்கிலும் கவனமில்லாமல் மிருகத்தன்மையாய்த்திரியவேதுவாயிருக்கிறார்கள். இத்தனை விவகற்படி கிறிஸ்துமாரக்கத்தை அனுசரிக்கும் கோவாணமேந்தகாரம் மற்றும் பிறரும் கூடியளவு தேண்டித்தால், சகலருஞ் சுகமாய் வாழ்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இங்கிலாந்து.

லோந்தோம் நகரியிலிருந்து. ஞா. மயில்தூமாடிகிய அப்பட்டின் என்னும் பட்டினத்திற்கு ஒருநாளாய்விடையோ வழி வருகிறதற்குச் சலாகைபாவிய தெருவைக்கும்பொருட்டு முயன்றிருக்கிறார்களென்று கேள்வியாயிற்று. பின்னவ யாழ்ப்பாணமிருந்து கொழும்புக்கு இருபத்துநான்கு மணித்தியாலத்துக்குள்ளே போய்த்திரும்பிவரும்படிக்கு அவ்விதமாய் இவ்விண்ணொருக்தமிடையே சலாகைவீதியைப்பாவிலுல்அதைப்பற்றி இவ்லுர்ப்பிறந்தவர்கள் என்னநினைக்கக்கூடும்.

கண்டிடி.

கண்டியைவிட்டு இன்னமும் கோதாரியென்னுங் கோவாணமோ அப்படிப்பட்டவிலைவையென்றும், இவ்விளாதிண்ட. முன்றுதுமாமாரில் ஒருவர் சுகமடையமற்றவர்களிருவரும் காலஞ்சென்றுபோய்விட்டார்களென்றும் கொழும்பிற்கு புதினப்பத்திரிகைகளற்றேரியவந்தது.

இந்துதேசம்.

மூல இந்துதேசத்திலும், வங்காழத்திலும் சலாகைபாவிப் பாதைபோடும்படி இந்தியாக்கோம்பனியார் முன்று அதற்கேற்ற பணங்கட்டியிருக்கிறார்கள்.

மீச்சக்காள் குழந்த பூச்சக்காமெங்கும் உதய தாரகை செலுத்தும் உத்தம பிபுவாக்ய முகாமை த்துளையே தயவுபண்ணி இத்தை உங்கள் கனம் பொருந்திய பத்திரிகையிற் பிசாசுச் செய்தனுப்பும் படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இவ்வருடத்தின் மாண சாதனம்.

வினோத வேலையான சால்வையங்கியைப் போர்த்துக்கொண்டும் தர்சீஸ்ஜாத்தனங்கள் பத்த தங்கத்தலைப்பாகையைத் தரித்துக்கொண்டும் போற்றும் பிள்ளினும் இளநிலநூலாலும் இரத்தாம்பா நூலாலும் பன்னப்பட்டதும் போற்றால்க்கு உடையது மான மெத்தையின் தலகணியிற் சாய்ந்துகொண்டும் இருக்கிற ஓர் விருத்தாபியர் தோன்றுகிறார். இவருடைய சரிந் கீழ்முறு தாடி நகாத்துக் கைநாடி விழந்து முச்சு வாவாக் துறைந்து போகிறது மன்றிச் சாலுக்கேதுவான மற்றுங் தற்கள் யாவும் காணப்படுகின்றன. இவரையாடோன், கிறிஸ்துவோதகமும் பிபவியமாய் இருக்கிற இடங்களிலும் இங்கிலிஸ் இராச்சியங்களிலும் வளங்கி வருகிற துராசகம் வருடமே என்பவோ. இதை வாசிக்கும் சிற்போர்களும் பேரிப்போர்களுமானவர்களோ இவருடைய வலிப் வயதில் இவரைப் போலோத்த சிவந்த மேன்முது சாகுமுதற் பாதவளையால் யாடோறு மறுவிலயுவதவரும் மிகவுமெச்சிக்கொளப்பட்டவருமான மனுஷன் பூமியிற் காணப்பட்டதும் இவ்மேல் இருப்பதும் இவ்மேல் ஓரோ சொல்லில் சொல்லுக் இவருடைய அங்க முழுவதும் ராவாக் நலக்கல் அக்கக்கல் முதலானவைகளில் இறைமத்திருக்கி சுத்தாங்கமான தங்கத்தைப் போலிருந்தது. இவர் தம்முடைய கடைசிப் பிள்ளையாகிய உசெம்பொன்பவனோடு இறந்துபோனாரோன்று யாவருத்தள்ளும் நிச்சயமான பேச்சாயிருக்கின்றது. ஆகையாற் பிரியமானவர்களே இவருடைய கடைசி முடிவை அறி: விரும்புவீர்களேன்தைக் கோக்கத்துடன் இவருடைய மாணசாதனத்தைச் சுருக்கமாய் அறிவிக்க விருப்பமுற்றேன். (அதாவது) இவருடைய கண்ணோர் மங்கப்போய் நடக்கப் பெலன் ல்லாதபோது தம்முடைய சனங்களை ஆசிரித்திக் விரும்பி உத்த சத்தத்தோடு கூப்பிட்டுச் சொன்னதையும், சனசதாள்களோ கூடிவருங்கள் என்சீநேக்தோ என்னைக் கிட்டிச் செருங்கள் நான் மாணமடைய ஒமோனன் கோமிருக்கிறபடியால் உங்கள் ஆயுளாகிய நான் பிதாவடைவாய்ச் சொல்லுகிறதைச் சவனமாய்க் கேட்பீர்களா. என் தகப்பனாகிய சதா காலமென்பவருக்கு (குதுசாவரு, பிள்ளைகள் இருந்தார்கள் இவர்கள் எல்லாரும் ஒருவர் பின்னொருவர் இறந்து அவாவர் காலத்தில் இருந்த சாதிகள் நடப்பித்த நன்மைகளுக்கும் தின்மைகளுக்குச் சாட்சிக்காரர்களாக ஏகச் சக்கிராதிபதியின் சமுகத்திற் போய் நிற்கிறார்கள் ஆனால் இவர்களுக்குப் பின்பிறந்தவனும் கீழவனுமாகிய எனக்கோ ஆறு ஆண்டின்வளகளும் ஆறு பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்கோ (நாசுரு) பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் முந்தின என் ஆறுபிள்ளைகள் தங்கடங்கள் காலத்திற் பூமியைச் செழிப்பாக்கித் தேர்ப்புக்களையுந் தேர்ட்டுங்களையும் முந்திரிகைப் பழக்குவசனினனும் மற்றுங்க ளெவர்களுக்களினனும் அலங்கரித்துப் பூமியிற் புட்பங்களை நாப்பி அவைகளின் வாசனகளினால் வீடுகளை முடிசூட்டி கண்ணுக்குத் துரிச்சியான பச்சனைவைக் கொடுத்தே இப்படியாக உங்களைப் பூரிக்கப் பண்ணினார்கள். ஆனால் மார்ச்சு என்பவனோ தன்னையிற் கச்சை கட்டிக்கொண்டு தன்னிலிப்படி நடந்து திரிந்தான் இதனால் யாவருங் கோபம் முண்டு இவன் சாவுநாளைச் சந்தோஷமாய்க் காண வாஞ்சையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். ஏனென்றால், இவன் தலையின் மேல் அக்கினிநட்சத்தார் தங்கியிருந்தது. பிந்தின ஆறுபிள்ளைகளையே காலத்திலே கோடைகாலத் சென்றது மழை பூமியை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. புலிப்பங்கள் பூமியிற் காணப்பட்டன துருவிகள் கூவின் காட்டுப்புவின சத்தங் கேட்கப்பட்டது பகர்துரிச்சியாக் நிழல்கள் அற்றுப் போய்ப் பணமாம் தன் காய்களைக் காய்த்துத் திராட்ச்சேடி பூப்பூத்து வாசன பரிமளித்தது. இவ்விதமாகவே இவர்களாலே பலனடைந்தீர்கள். மேலும் என் போப்பிள்ளைகளில் ஓய்வுநாட்களென்று பேரிடப்பட்டிருக்கிற (ருஉ) வாய்ப்பிசாதுங்கள் கத்தால் உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன இவர்கள் தங்களை இராச அரண்மனையில் வாசஞ் செய்கிற கன்னியால்திரிகளென்றும் தங்களுக்குச் சித்திரத் தைய வலகடைகள் கொடுக்கப்பட்டன என்று தங்களைப்போல மினுக்குள்ளவர்கள் உலகில் இல்லை என்றும் தங்கள் பரிசுத்தத்தை நாடுகிறவர்கள் என்றும் மேன்மை பாராட்டினார்கள். மெய்தான் இவர்களுடைய சவுந்தரியத்தை விபரிக்க எனக்கு நாவியில்லை அறிவுமில்லை ஒருவனை சீயானதுமாத்திர

க்கோப்பாயிருக்கலாம். மெய்யை அறிவிக்கிறேன் ஒருருத்தில் இவர்கள் மிகவுங் கடுங் கோபமுள்ளவர்கள் இவர்களற் பாபட்சமில்லை நாணொருமுறை பூமியைச் சுற்றிவந்தேன் நான்றிந்தபடி எவ்வகைச் சாதிகளுந் தங்கள் இட்டத்தின்படி வெவ்வேறு பேர் சொல்லி அழைத்து வருகிறார்கள். மேலும் ஒவ்வொருநாளும் ஆயாத்துக்காயிழும் பதினாயித்துக்குப் பதினாயிமுமாகச் சனங்கள் இறந்து தங்கள் சீவியத்துக்குத்தக்கதாய்க் கணக்கு ஒப்புவிக்க மேலோக இராசாவின் சன்னதியிற் போய் நிற்கிறார்கள். இதிலுமல்லாமல் எனக்குப் பிரியமுள்ள சீநேக்தர்களும் அமெரிக்கன் மீசியோன் ல்லிசாண உபதேசியாயிருந்த தவசிப்பிள்ளை அவர்கள் சங்கக்கப்பட்டதக்க மசீஅய்யாவர்கள் அம்மானவர்கள் இவ்விரலரும் இறந்து அக்கட்டத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறது மல்லாமல் தங்கள் சமாதானத்துக்குப் பாவேசத்துத் தங்கள் படுக்கைகளில் இளைப்பாறுகிறார்கள். இவர்களை அவ்விடத்திற் கண்டுகொள்வேனென்கிற நிச்சயம் எனக்கு இரக்கிறது: அன்றியுந் சிறுபிள்ளைகள் இறந்து போன சனத்தின் தோளைக்குத் தக்கதாய்ப் பிறந்து பூமியை நாப்பினார்கள் என் பிரியமானவர்களே இவ்விடத்திற் கூடிவந்திருக்கிற உங்களுக்குள் மாட்டுக்கழுத்துள்ளவர்கள் நன்றிகேட்டவர்கள் செம்மைமார்க்கத்தாளென்று முன்றுபிரிவினை உடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள். மாட்டோ, நான் உங்களை விக்கிகா காடோன்று நீணக்கிறேன் கத்தர் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள் நாம் மௌனமாய் இராமற் சரித்துச் சர்கட்டுவோம் அவர்கள் மடியிலே சரிக்கட்டுவோம். உங்கள் அக்கிரமங்களுக்கும் மலகளிற் றாபங்காட்டுமேடைகளில் நம்மை நிக்ந்த உங்கள் பிதாக்களுடைய அக்கிரமங்களுக்குக் கூடத்தானே. ஏசா. கூரு. கூ. ஏ. ஆகையால் ஆரைச் சேவிப்பீர்களென்று இன்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள் நானும் என் விட்டாருமோவென்ற கத்தரைச் சேவிப்போம். யோச. உச. அதி. யரு. நன்றிகேட்டவர்களே, கத்தரைவிட்டு மானவிழந்தவர்களே என்று உங்களை அறிந்திருக்கிறேன். கேளுங்கள் நீதிமான் தன்நீதியை விட்டுத் தீரம்பி அனியாயத் செய்தற் சாவான். ஏசேக். நாசு. யா. ஆகையால் உங்கள் போல்லாத வழிகளை விட்டுத் தீரம்புங்கள் தீரம்புங்கள் நீங்கனென் சாவவேனும் நிலநிற்குவார்களே நாமுன்ன ஒருக்காலுங் கைவிடுவதில்லை உன்னை ஒருக்காலும் விட்டுவிடவதில்லை என்று அவர் அருளிச்செய்தாரோ. எபி. யா. ரு. அவரோ உங்களை விசாரித்துக்கொள்ளுகிறபடியால் உங்கள் கவலைகளை அவர் மேல் வைத்துவிடுங்கள். க. பேது. ரு. ஏ. மேலும் தேவபத்தியில் அப்பியாசம் பண்ணுங்கள் நான்தோ சாகப் போகிறேன் மாணத்துக்கும் எனக்கும் ஒரு அங்கதலம் தூமிருக்கிறது. நான் இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஆயுளாகவும் சாட்சிக்கானாகவுமாகக் கொடுக்கப்பட்டேன். நான் உங்களை ஒன்றையும் அங்கீகரித்துக்கொள்ளவில்லை என்னுடைய கடமையைச் சரியாய் உங்களுக்கு நிறைவேற்றினேன் என்பதற்கு இன்று நீங்களே எனக்குச் சாட்சிகள் பிரியமானவர்களே உங்களை வாழ்நாட்களைப் பிரியோசனத்தோடு செலவழித்துப் புத்தியாய் நடந்துகொள்ளுங்கள் பயத்தோடு நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இடச்சிப்பை அடையப் பிரியாசப்படுங்கள். பிபி. உ. யெ. சண்டாளத்து கோகிப் பயலாகிய காலதாமதமென்பவன் வேறுவாய் உங்களை மோசம் போலக்கிறேனென்று அறிந்திருக்கிறேன். ஆகையால் இவனுக்கும் இவனுடைய சிற்ப்பம் பன்மக்களாகிய கள்ளத்தாக்கம் சோம்பல் உல்லாசம் என்பவர்களுக்கும் எச்சரிக்கையாய் இருங்கள் பிள்ளைகளே நீங்கள் உலகத்தில் இருக்கும்வளம் என்னவந்தாலும் கத்தரை விட்டுமத்திரம் விலகாதேயுங்கள். நீங்களோ பிள்ளைகளே உங்களில் ஆறா கிலும் இவ்மேல் இந்த உலகத்திலேபுறத்திலும் என்னை இரத்தக் கண்ணீர்விட்டுத் தேடினாலும் ஒரு போதுங் காணமாட்டீர்கள். நான் இறந்துபோன பிற்பாடு என்னைத்தை எடுத்து என் சகோதாரர்களின் தானத்தில் அடக்கம் பண்ணுங்கள் ஆனால் நான் இறந்துபோன மற்ற நிமிடத்தில் எனக்குப் பின் வருகிற என் சகோதரனும் ஆறுதல் அடைவீர்கள் சுகசீவியாய் வாழ்ந்திருங்கள் இதவே என்மாணசாதனம் என் பிள்ளைகளாகிய உங்கள் எல்லாருக்குங் கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் இருப்பதாக. இந்த விருத்தாபியர் இவைகளைச் சொல்லி முடித்த பின்பு தம்முடைய கால்களைச் சேர்த்துக் கூட்டி மெத்தையின் மேல் நீட்டிக்கொண்டு இறந்துபோனார். உடனே பாமசெனியின் ஓர் கூட்டத்தார் சிவப்புக் துதிகளையும் புள்புள்னியான செவ்வுதிகளையும் பூட்டப்பட்ட பளிங்குபோன்ற இரத்தத்தோடே இறங்கி வந்து இவருடைய அத்துமானவை அதிலேற்றிக்கொண்டு நட்சேத்திர மண்டலத்தைச் சுற்றிப்போகிற இராசபாதையின் வழியாய் நடத்திக்கொண்டு போனார்கள். ஆற்றி குமநின்ற சனங்கள் இவருடைய சரித்துக்குப் பரிமா

தயிலங்கவாயும் கந்த வர்க்கங்களையுமிட்டு ஓரோர் மிஷ்சம் இடிவுகொண்டாடி ஞாபகமென்னும் பேர் பெற்ற கேபியில் அடக்கம் பண்ணினார்கள்.

இப்படிக்கு

தவசிப்பிள்ளைதமான் கிறிஸ்தியான்.

மதுரைச்சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடம்.

துராசகம் (ஹு). டி.சம்பர். ச. தேதி.

PAGAN ORIGIN OF PAPAL RITES.

DEAR STAR.

I send you the following, hoping for an early insertion in a corner of your valuable Star. Gregory VIII. enjoined, 1076 in a Council at Rome to kiss the feet of the Pope. Was it not derived from Pagans who kiss the feet of their Emperor and Gurus? Has not the custom of the priests' shaving their heads and making the form of crown, its origin from the priests of ancient Egypt, being practised by the priests of the goddess Isis? Are not the present nunneries founded upon the ruins of the vestal Virgins? Who knows not that the ceremony of candlemass was borrowed from Pagans? Whence proceeded the worship of images but from the Pagans or whence did they draw their processions but from the same fertile source? Who can say that the holy water of the Romish Church is nothing else than the imitation of the lustral water of the Pagans? Whence came purgatory but from the Pagans? Pope Gregory is the first person that brought this doctrine into credit. When they put all their cities under the protection of a saint or an angel, what is this but an imitation of the Pagans? All the sciences, and the liberal and mechanical arts likewise have some particular saints and patrons. Whence did they take the whippings and other bodily punishments to expiate sins unless from the priests of Baal, of Cybele and of Bellona? I refer the reader to the writings of Horn, Brace, and Middleton, for clear proof of these statements.—Is this the pure religion of Jesus Christ?

I remain, My Dear Star,

A PROTESTANT.

DEAR SIR.

Should the following query meet with your approbation, its insertion in your periodical and an early solution of it will greatly oblige

A TYRO.

Y and Z, made the following bet for 1,000 Guineas, to be decided the Monday, Tuesday, and Wednesday, in Whitsun-Week, on Barnham Dows, between the hours of eight in the morning, and eight at night. The Proposer has 10 choice Cricketers in full exercise, who on this occasion are to be distinguished by the first 10 letters of the Alphabet. These are to run and gather up, and carry singly 1,000 eggs laid in a right line, just two yards asunder, putting them gently into a basket placed just a fathom behind the first. They are to work one at a time, in the following order. A is to fetch up the first 10 eggs; B the second; C, the third ten; and so forward to K, whose turn it will be to fetch up the 100th egg. After which, A, sets out again, for the next 10 B, the next, and so forward alternately, till K, shall have carried up the 1,000th egg, at 100 eggs per man. The fellows are to have £300 for their three days' work, if they do it, and it is to be distributed in proportion to the ground each man shall in his course have gone over.

Required, first, how many miles each person shall have to run? secondly, what part of the £300 will come to each person's share? thirdly, whether, if the men had been posted at proper places, they had not better have run from London to York twice, and back, in the time, taking the measure at 180 miles?

Pettah, 12th October, 1846.

ANNUAL EXAMINATIONS OF THE SCHOOLS in connection with the WESLEYAN MISSION NORTH CEYLON.

The Annual Examinations of the above schools have taken place during the last fortnight at the undermentioned times and places:—

On Monday the 21st inst. at 7. A. M. at

Cattavelly.

The Anglo-Tamil Schools. Several of the parents and guardians of the Scholars were present, but owing to the unfavorable state of the weather, the company was smaller than might otherwise have been expected.

The number of boys present was about 70, and of girls 16. The 1st and 2d classes of the Boys' English School were examined in reading (the New Testament,) Grammar, Arithmetic, Geography, and the 1st and 2d Catechisms; the other classes in 1st Catechism, the 1st and 2d Instructions, and the lowest rules of Arithmetic, the girls in Reading, Spelling, and the 1st Catechism.

The examination was conducted chiefly by the Reverend P. Percival, and was closed about half past 9, by an address from the Reverend J. Phillips, on matters connected with the cause of education.

On the same day at half past 11 A. M. at

Pt. Pedro.

The Boys' Anglo-Tamil Schools. The progress of the Boys at these Schools was highly satisfactory, in regard to both the English and Tamil departments. Out of about 80 scholars on the list 60 had acquired an ability to read the New Testament in Tamil, and 40 in English; several of them could also read the Old Testament in English and Tamil. Their knowledge of the Sacred Scriptures, as might have been expected from so many being accustomed to the above exercises, was considerable.

The 1st and 2d Classes had far advanced in an acquaintance with the "Evidences of Christianity," in Grammar, and Geography. They had also made considerable progress in Ancient History, and the Elements of Natural Philosophy—and in Algebra they had proceeded as far as Simple Equations.

In Tamil the 1st Class who have entered upon a classical course were examined in கனெற்றெகயுதெ and கற்றெ.

To many questions proposed on the above subjects, they answered with the greatest readiness and not only was the examination exceedingly interesting, but the marked progress of the scholars in various departments of education, added to the regularity and decorum observable in their manners, served to confirm a conviction that these united English and Tamil establishments under the regime at present adopted are exercising a highly beneficial influence on that part of the community, and are worthy of the encouragement and support of both Natives and Europeans.

The examination in most of the above departments was conducted by Mr. Percival, and in the remainder by Mr. Williams, and the whole was concluded at about 2 o'clock with addresses, in Tamil, by Mr. Phillips and Mr. Percival.

On the same day, at 3, P. M. at

Ptoley.

The Girls' Tamil School. The number present was about 16. This being but a comparatively infant effort, the children for the most part were of course not so advanced as those at the other Schools. They were however examined in Reading, Spelling and some of the Catechisms, and answered with great readiness. Seven out of the number could read the New Testament.

On Tuesday, the 22d inst. at 11 A. M. at

Puttore.

The Boys' Anglo-Tamil and the Girls' Tamil Schools. In these Schools out of about 70 boys, 25 were able to read the New Testament in Tamil, and 12 in English. They were also examined in Grammar, Geography, Arithmetic, and the 2d Catechism, and in Tamil.

The progress of the Scholars, so far as it was brought out by the Examination was, like that at Pt. Pedro, very satisfactory. The facility with which the Scholars replied to the questions proposed was greater than was anticipated. The persons assembled to witness the Examination were fully gratified, and though the period that has elapsed since these Schools were established is not very extended, and the progress consequently not to be compared with that at Pt. Pedro, the conviction is undeniable that such institutions are greatly needed at Puttore, and are likely to be the means of dispensing incalculable benefits to the surrounding people, while under a vigorous and watchful surveillance.

The examination was conducted by Mr. Percival and Mr. Williams, together with some of the Tutors, and an address in Tamil delivered at the close by Mr. Percival.

On Wednesday, the 23d inst. at 10 A. M. at the

Mission House, Jaffna.

The native Girls' Schools, and the Mission House and Petah branches of the English Girls' Schools.

Of the former, including those from the Wanarponne, and Petah branches, about 130 were present. They were examined by Mr. Williams and Mr. Phillips in Reading, Spelling, and the Catechisms, and in each of these branches gave full satisfaction. They were afterwards addressed in Tamil by Mr. Phillips.

At 11 A. M.—Mr. Percival examined the English School in Reading, Grammar, Arithmetic, writing to Dictation, Geography, Ancient History, Scripture History, the Evidences of Christianity, the Catechisms, and the Elements of Natural Philosophy.

The acquaintance of the girls with the above branches, and particularly their correctness in Arithmetic, called forth the commendation of the Ladies and other friends who were present; among whom, we may mention the Rev. Mr. and Mrs. Arndt, the Rev. Mr. and Mrs. Pargiter, and the Rev. Mr. and Mrs. O'Neil.

The engagements of the morning were rendered increasingly interesting by the children unitedly singing a number of hymns and anthems.

Plain sewing, and articles of fancy needle work wrought by the scholars of the two branches were exhibited and admired. To the girls of the above Schools, both Native and European, numerous presents, which had been sent by the friends of Christian Missions in London, and Falmouth, (County of Cornwall) were distributed.

On Tuesday, the 24th inst. at 6 P. M. at

St. Paul's, Jaffna.

The English Boys' School, including the branch taught at Wanarponne. The Number of Scholars present was about 230, all of whom except about 40 are taught at St. Paul's.

The Examination was conducted by Mr. Percival and Mr. Williams, together with the Tutors of the School. The following is the Programme of the Examination:

FIRST CLASS

First and second Divisions.

Bible
Watson's Conversations—(through)
Geographical Problems—(through)
Geometry—(1st Book of Euclid through)
Treatise on Elocution—(through)

First Division alone.

Taylor's Elements of Thought—(through)
Modern History—(to the Reformation)
Algebra—(Simple Equations)

Second Division alone.

Taylor's Elements of Thought (partially)
Tytler's Ancient History—(through Chap. 25.)
Algebra—(Fractions)
Good's Book of Nature.

SECOND CLASS.

New Testament.
Second Catechism—(through)
Dictation
Principles of Geography—(through)
Nat. Philosophy (5th Dialogue)
Principles of Grammar—(through)
Arithmetic (Evolution)

THIRD CLASS.

New Testament
Second Catechism (S. 4.)
Third Instructor
Grammar (to Verbs)
Grammar of Geography—(through)
Dictation
Arithmetic (Tare and Tret)

FOURTH CLASS.

Second Instructor
Second Catechism
St. Luke's Gospel
Principles of Grammar
Dictation
Arithmetic

FIFTH CLASS.

First Catechism—1st and 2d Instructions

In addition to the replies furnished by the scholars on such of the above subjects as the time allotted permitted them to be examined in, the 1st and part of the 2d class answered many questions in connection with diagrams prepared to illustrate a few of the most important Astronomical phenomena.

In the course of the evening, two Essays were read by young men connected with the Institution—the first, on the benefits resulting to this island from the influence of European rule and Christian instruction—the second, containing translations into English of particulars exhibiting some of the principle features of Hindu literature.

Specimens of writing in Tamil, English, and ornamental hands were exhibited. The proceedings were also enlivened by a class of the younger boys singing a few select sacred pieces. Though the examination with the concluding address by Mr. Percival, lasted 3 hours and a half, the numerous company seemed disposed to remain longer, but it was deemed advisable to close at half past 9.

On Tuesday, the 25th inst. at 6 and a half P. M. at

Wanarponne.

The boys' Tamil Schools taught at St. Pauls, Wanarponne West, Wanarponne East, and Wanarponne Central. From these Schools the total number present was 320; of whom nearly 100 could read the New Testament. The examination was conducted by Mr. Phillips and others of the School Superintendents in the presence of Mr. Percival and Mr. Williams, and a crowded audience of Natives.

The 1st. Class was examined in Reading, Grammar, Arithmetic, Geography, History, Chronology, and some of the Classics, acquitting themselves to the satisfaction of all present.

The 2nd. Class was examined in Scriptural Questions, Catechisms, 5th Instructor, and some of the rudimental Tamil works.

After an address by Mr. Phillips the meeting was dismissed at 9 o'clock.

In connection with the above examination we wish to invite the attention of our friends and the public to two or three particulars.

First.—It will be evident on reading the reports of the studies of each school, that one grand object hitherto steadily kept in view by the person under whose direction the Wesleyan Missions in this Province have for a long period been conducted, and an object which will still be pursued, is according to the approved old English custom, to teach youth to "read well, spell well, and write well." The deplorable destitution of the island in these particulars is too manifest to need any remarks on the utility of such a procedure.

Secondly.—The situation of *St. Paul's Jaffna*,—at the head of the province—adjacent to the densely populated Wanarponne—and in the immediate vicinity of the Wesleyan Mission House, and therefore partaking largely of the attention of the Resident European Missionaries, and deriving the benefits of adequate provision for all the branches of instruction needed by the pupils,—naturally becomes the *Central Academy* to which the other Schools are to be considered preparatory, the pupils of which are from time to time removed to continue and complete their education there. At the present time about 20 scholars from other parts of the province are thus availing themselves of the advantages of the Central station.

Thirdly.—The moral and spiritual advantages superadded to the civil and temporal benefits conferred by means of these establishments.

The information obtained from a daily careful perusal of the word of God—the additional instruction conveyed in remarks consequent upon that perusal—the gradual benefit arising out of the exercise of prayer at the commencement and close of each day's studies—and the inestimable advantages resulting from attendance at Christian sanctuaries on the Sabbath day and on other occasions—these are the seeds of truth and goodness for the cultivation and growth of which the gracious dew, and the enlivening beams from above are needed, expected, and promised. Nor have these well grounded anticipations been disappointed, as past experience abundantly testifies. This year also has not been without demonstration of these truths, an instance of which occurred in the case of a young man, a pupil in the School at Pt. Pedro, who, after having exhibited many marks of attachment to Christianity and conviction of the falsity of Hinduism, in the hour of death (when the real views of an individual are likely to be manifested) and in opposition to the earnest entreaties of his parents and other relatives, clung to the faith of Christ, declaring that the idols which they worshipped were but demons and could not save him, nor would he pay them homage or invoke their succour.

Another evidence, as we conceive, of the diffusion of mental illumination was afforded on the last Sabbath of this year in the publicly recanting and we trust, for ever forsaking, the errors of Roman Catholicism, on the part of a young man named Savoorimootoo, who has been for 5 or 6 years under tuition in the Pt. Pedro and Jaffna establishments. The grounds of his recantation as stated on that occasion being as follows:—

"The admission and substitution in that communion of other Mediators beside the 'One Mediator' Jesus Christ,—the worshipping of images,—the invocation of Saints and Angels,—the offering of prayers and praises to the virgin Mary, and the advancing of her into a kind of deity,—teaching the merit of works—the assumption on the part of their priests of the power to forgive sins—the addition of 5 sacraments to those ordained by Christ—inventing, or at least, adopting from Paganism, the un-Scriptural and corrupt doctrine of Purgatory,—rendering the Lord's Supper an idolatrous rite,—and giving to the traditions of the Church an authority equal to that of the Word of God."

At the same time another young man also publicly cast off the Romish communion, and confessed the Protestant faith.

A TRIBUTE OF THANKS

TO MR. POOR FOR HIS KIND LETTER.

DEAR STAR,

You having kindly condescended to act the part of a faithful messenger to communicate to us the good feelings and kind wishes of our ever beloved and respected Missionary, Mr. Poor, it will not be constructed into a very great want of courtesy to ask you in return to convey to him our hearty thanks and grateful acknowledgements for his excellent fatherly letter. You need not be told how greedily we read its contents—how highly we value its sentiments, and in return, how anxious we are to express our tokens of gratitude for such an excellent gift. This letter is an expression of heart-felt interest for the spiritual welfare of our countrymen. Genuine Christian love seems to be its prompter, and it is, in itself a display of gospel kindness, proceeding from one, "whose hearts' sincere desire and earnest prayer to God for the Tamils is that they might be saved." We are afraid, if we omit this opportunity of publicly expressing our humble thanks to him for the earnest solicitude the letter is expressive of, the stigma of "ingratitude" with which our nation, in general is ignominiously branded will never be obliterated. Tell him, therefore, we duly reverence him although at a distance from him, and highly value his letter. Now we would remark it is not the length of the letter we do highly prize—nor the language (plain and beautiful as it is) that we so greatly esteem, but it is the spirit manifested throughout the letter that we admire and extol beyond all description, inasmuch as it manifests an anxious solicitude for the eternal welfare of us and our countrymen; he commends the cross of Christ as the basis of that welfare and expresses a hope and even describes a distant prospect by faith of our country being finally transferred from being a miserable appendage to the empire of the horrid king into a conquered province of the Redeemer where life and liberty will reign in full glory. Who else will be so much interested in our affairs than a good friend? who else can express such hopes in such bold characters than a humble believing Christian? and who but one that feels for his fellow creatures can rejoice at the thought that the kingdom of satan shall ultimately be ceded to the anointed Messiah? Tell him, dear Star we do not receive such good wishes and valuable thoughts without excessive emotions of gratitude. But as we are further afraid that the time he prophesies cannot be hastened merely by the teaching of the missionaries nor only by means of the enormous sums they spend upon the province, without sincere prayer and earnest supplication to God to bless the means now employed and to direct to their desired end those which are in contemplation, we beg to recommend us and our country to the prayers of all who are sincerely interested in our welfare. When, therefore, we thank Mr. Poor through your medium for his good will and kindness, we beg he will not forget to remember us and our benighted countrymen every time he draws near the mercy seat.

We think we have transgressed as much upon your kindness as intruded into Mr. Poor's precious moments. Hoping you will excuse our liberty and begging to express our humble and dutiful regards to Mr. Poor.

We remain, yours faithfully,

THE STUDENTS OF THE CHUNDICULY SEMINARY.